SJORS

van de Rebellenclub

18 januari 1964
VERSCHIJNT
WEKELIJKS
Nr. 3

Wie puzzelt er mee?

VISITEKAARTJES

ingezonden door Peter Ansems in Oss:

N. U. SILTA JOURE

Wat is het beroep van deze dame?

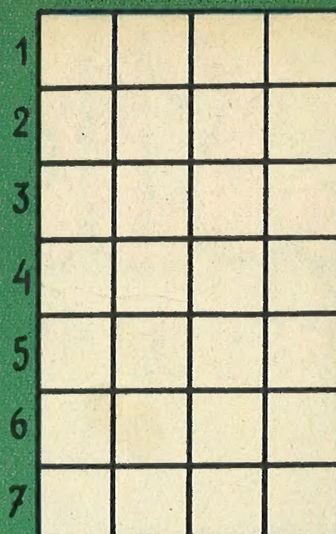
ingezonden door Rudy Costers in Haarlem:

R. U. TARC EDE

Welk beroep heeft deze heer?

PUZZEL

ingezonden door Marjolijn Pokorny in Aerdenhout:

1. Niet warm
2. Vloeistof
3. Vogel
4. Heilige
5. Vrucht
6. Toewijding
7. Deel van het lichaam

Bij goede oplossing lees je op de eerste rij van boven naar beneden de naam van een pijn.

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZELS UIT ONS VORIG NUMMER

Spreekwoordpuzzel van Eddy Bruijnes in Amsterdam.

1.	O	U	D	E	R
2.	K	N	A	A	P
3.	S	A	B	E	L
4.	N	E	V	E	L
5.	P	R	U	I	K
6.	K	R	E	E	T
7.	K	O	N	IJ	N
8.	O	D	E	U	R
9.	M	A	A	R	T
10.	K	A	P	E	L
11.	K	R	A	N	T
12.	M	A	R	K	T
13.	T	A	A	R	T
14.	K	A	P	O	T
15.	K	A	N	O	N
16.	O	B	D	A	M
17.	E	I	W	I	T
18.	S	M	A	R	T
19.	S	T	I	E	R
20.	B	R	O	N	S
21.	B	R	O	O	D

Het spreekwoord luidt:

ONBEKEND MAAKT ONBEMIND

Visitekaartje van R. Verwaaijen in Driebergen:

SCHOORSTEENVEGER

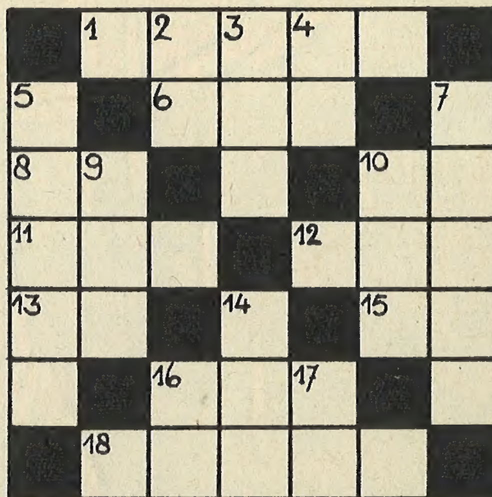
KRUISWOORDPUZZEL *ingezonden door Jan van Deursen in Eindhoven.*

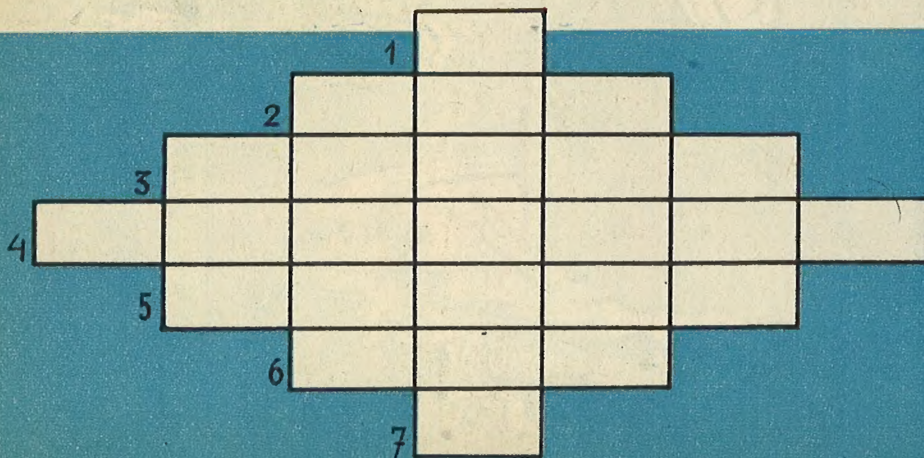
HORIZONTAAL:

1 Europese hoofdstad
6 Kledingstuk
8 Deel van een mast
10 Meisjesnaam
11 Paling
12 Eer
13 Slede
15 Muzieknoot
16 Vertragingstoestel
18 Europese hoofdstad

VERTICAAL:

2 Jongensnaam
3 Soort
4 Bevroren water
5 Europese hoofdstad
7 Europese hoofdstad
9 Korenhalm
10 Jongensnaam
14 Schrijfwerktuig
16 Muzieknoot
17 Wederkerend voornaamwoord

PUZZEL *ingezonden door Jan v. d. Graaf in Slikkerveer:*

1. Medeklinker
2. Bron
3. Mannelijke kat
4. Mensen die weigeren te werken
5. Meisjesnaam
6. Buis
7. Medeklinker

Bij goede oplossing lees je op de middelste rij van boven naar beneden de naam van iets waar je mee kunt kleuren.

DINKIE
DOOR
CAROL VOGES

ALS IK HET GOED BEGRIJP, DAN MOET ÍK, DE BEROEMDE KAPITEIN DON SALVO, JULLIE, DEKZWABBERS, EEN HANDJE GAAN HELPEN!
HELP! HELP!

JAWEL, MENEER SALVO, U MOET ONS HELPEN! IK ZAL U ALLES VERTELLEN. LATEN WE GAAN ZITTEN.
EN NU NIET MET FLESSEN EN GLAZEN GOOIEN, HOOR!
DAAR HOORT EEN GLAASJE PRUIMENBITTER BIJ!
!

PROFESSOR PIECKER VERTELDE, WAT ER GEBEURD WAS. HIJ SPRAK OVER DE SCHAT VOOR HET EILAND RODIA EN OVER ZIJN DIEPZEEVAARTUIG. OOK DE SLUWE BEN BONKERT EN DIENS BENDE WERDEN GENOEMD.

HIJ LIET KAPITEIN DON SALVO ZEEKAARTEN ZIEN, WAAROP STOND AANGEGEVEN, WAAR HET KAPERSCHIP IN EEN STORM VOOR DE KUST VAN HET EILAND RODIA WAS VERGAAN.
SAPPERLOOT!

DAT IS EEN MOOI VERHAAL, HÈ, KAP?
EN HET IS ALLEMAAL ECHT GEBEURD!
ALLE BOEGSPRIETEN OP EEN HOUTVLOT NOG AAN TOE, WAT EEN BOEF IS DIE BEN BONKERT! MAAR WE ZULLEN HEM WEL VINDEN!

MOOI OUDERWETS KIELHALEN MOESTEN WE DIE BEN EN ZIJN BENDE... WAT EEN HEERSCHAP! ALS IK HEM IN MIJN VINGERS KRIJG... IK ZAL HEM...

MAAR, VRIENDEN, LATEN WE RUSTIG BLIJVEN! WE ZULLEN DE HEREN EENS GAAN OPZOEKEN! MIJN BOOT IS NIET GROOT, MAAR SNEL ALS EEN DOLFIJN EN HIJ GAAT ALS EEN SCHEERMES DOOR HET WATER!

SNEL NAAR DE HAVEN, OPA!

INTUSSEN ...
BAAS, IK GELOOF, DAT WE ER ZIJN!
JA, MANNEN, DIT IS HET EILAND RODIA! WE GAAN NU HEEL STIL AAN LAND. DENK ERAAN: GÉÉN LICHT MAKEN!

WINNETOU
DE MAN VAN DE PRAIRIE
DOOR DR. KARL MAY

ALS DE APACHEN INTSHU-TSHUNA ROERLOOS ZIEN LIGGEN, DENKEN ZE DAT HIJ DOOD IS. WOEDEND ZWEMMEN ZE NAAR OLD SHATTERHAND TOE.

ZE ZIJN VAN PLAN DE DOOD VAN HUN OPPERHOOFD TE WREKEN.
HOUDEN DE APACHEN HUN WOORD NIET?

RAAK HET BLEEKGEZICHT NIET AAN! MIJN VADER LEEFT NOG!

IN HET DORP TONEN DE ROODHUIDEN GROTE EERBIED EN DIEP ONTZAG VOOR OLD SHATTERHAND, DE BLANKE MAN, DIE EEN EERLIJK GEVECHT MET INTSHU-TSHUNA HEEFT GELEVERD.

WAAROM HEEFT HET BLEEKGEZICHT MIJN VADER NIET GEDOOD TOEN HIJ ER DE KANS VOOR KREEG?
OMDAT IK ALTIJD EEN VRIEND VAN DE APACHEN BEN GEWEEST EN NOG BEN! KIJK...

MAAR... DAT IS HAAR VAN MIJ! DUS OLD SHATTERHAND IS ONZE ONBEKENDE REDDER GEWEEST!

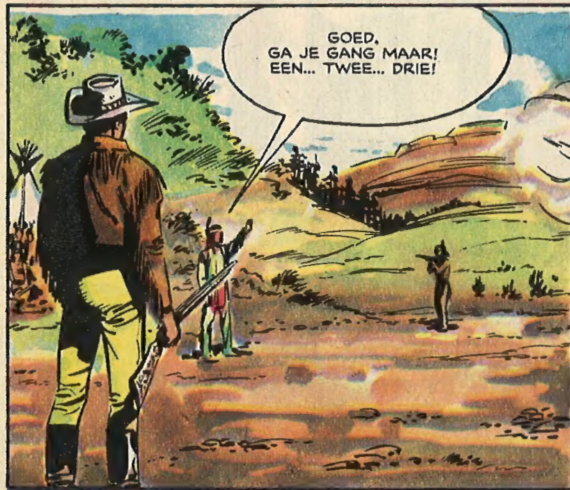

VAN NU AF AAN IS OLD SHATTERHAND MIJN BROEDER EN DE BROEDER VAN HEEL HET APACHENVOLK!

TANGUA HEEFT ONS DUS BELOGEN! DAAR ZAL HIJ VOOR BOETEN!
WINNETOU, MIJN BROEDER, DAT KARWEITJE ZOU IK GRAAG ZELF OPKNAPPEN!

EVEN LATER...
U MAG HET WAPEN KIEZEN, WAARMEE WIJ ZULLEN VECHTEN: HET MES, DE TOMAHAWK OF HET GEWEER. OF VECHT U LIEVER MET DE BLOTE VUIST?
IK KIES HET GEWEER! IK ZAL JE NEERSCHIETEN ALS EEN DOLLE HOND!
R 39

IK BEN NIET VAN PLAN U TE DODEN. IK ZAL ALLEEN UW RECHTERKNIE VERWONDEN, MEER NIET. LAAT DAT EEN LES VOOR U ZIJN!
HA, HA, HET BLEEKGEZICHT HEEFT PRAATJES!

GA TWEEHONDERD PASSEN VAN ELKAAR STAAN. OLD SHATTERHAND MAG HET EERST SCHIETEN.
NEE, IK MAG BEGINNEN! HIJ HEEFT MIJ UITGEDAAGD!

GOED, GA JE GANG MAAR! EEN... TWEE... DRIE!

PANG!

MIJN BLANKE BROEDER IS NIET GEWOND! NU IS HET ZIJN BEURT!
IK ZIE DAT TANGUA ZICH EEN KWARTSLAG HEEFT OMGEDRAAID, ZODAT HET VEEL MOEILIJKER IS HEM TE RAKEN!
DAT IS TOCH ZEKER MIJN GOED RECHT?

GOED, DAN ZAL IK ALLEBEI UW KNIEËN VERWONDEN! LET OP!

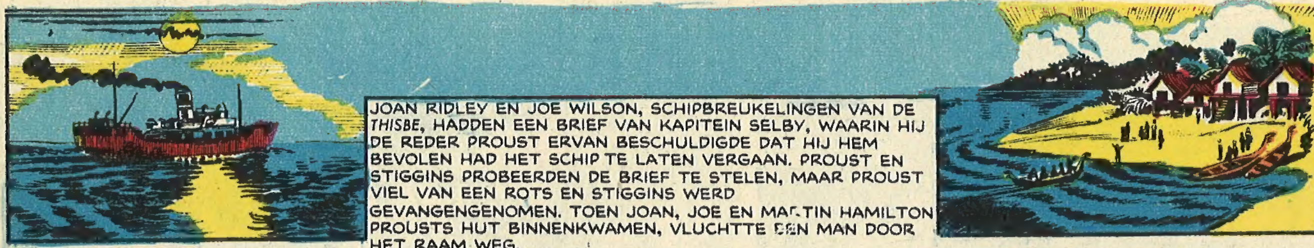

HELP!
PANG!

TANGUA IS GE-VALLEN!
ALLEBEI ZIJN KNIEËN ZIJN VER-WOND!
DE GROTE MANI-TOU BESCHERMT ONGETWIJFELD HET BLEEK-GEZICHT!
AAH!

TANGUA, JE BENT NIET ALLEEN EEN LEUGENAAR, MAAR JE GEDRAAGT JE OOK ALS EEN LAFAARD! VERDWIJN UIT DIT DORP EN WEL METEEN!
ARRANZ -68

DE VOLGENDE DAG, TERWIJL ONZE VRIENDEN VAN DE VRIJHEID GENIETEN, KLINKT IN DE VERTE OPEENS EEN KLAAGLIJK GELUID.
JE BENT TOCH EEN RARE KEREL, OLD...
AHHHHHHH!

Naar vreemde landen

TERUGGEKOMEN IN ZIJN EIGEN HUT VERTELDE JOE NIETS VAN HET GEBEURDE AAN JOAN, WANT HIJ WILDE HAAR NIET ONGERUST MAKEN. TENSLOTTE ZOUDEN ZE DE VOLGENDE DAG VERTREKKEN! MAAR TOCH... JOE BEGREEP ER NIETS MEER VAN.

NA ENIG NADENKEN VOND JOE, DAT MARTIN HAMILTON GELIJK HAD. ER MOESTEN NOG ENKELE BENDELEDEN ZIJN, DIE KAPITEIN SELBY'S BRIEF IN HANDEN WILDEN KRIJGEN OF ANDERS VERNIETIGEN. MAAR DE VOLGENDE MORGEN DACHT JOE NIET MEER AAN AL DIE NARIGHEID.

ARTHUR CATHERALL

Het *gebrul* in de nacht

Er was iets niet in orde. Het was veel te stil buiten. Gedurende de laatste twee of drie uren was het land gehuld geweest in de warme betovering van de Afrikaanse duisternis en het enige geluid dat er te horen viel, was het lugubere gehuil van een hyena. Die schavuit was blijkbaar op roof uit aan de noordkant van het dorp.

De hyena had honger, maar toch scheen het wel alsof zelfs dit dier voelde dat er iets geheimzinnigs in de lucht hing. Iedere keer als hij zijn gehuil, dat terende kaken, kroop de hyena steeds dichter naar het dorp toe en liet weer dat gehuil horen, dat je de rillingen over de rug deed lopen. . .

In één van de tenten zaten twee jachtopzieners. Ze luisterden aandachtig. Ook zij hadden het gevoel dat er iets niet in orde was.

,,Ik heb nog nooit eerder zo iets meegemaakt," mompelde George Sandijs, en hij pakte zijn pijp en tabakszak. ,,Ik geloof dat ik maar eens even naar buiten ga om te zien wat er aan de hand is. Heb je wel gemerkt, Dave, dat er nog geen enkele hond geblaft heeft? Geen één! Dat is niet gewoon meer!"

Vóórdat Dave Brown antwoord had

En boven het tumult uit, dat de mensen en het vee maakten, bleef dat aanhoudende gebrul van de leeuw maar doorgaan, dreunend en galmend als de donder, veel luider dan zelfs de inboorlingen het ooit eerder hadden gehoord. De schrik sloeg hun om het hart.

In de tent waren de beide jachtopzieners ook in beweging gekomen. Ze trokken hun kaplaarzen aan, grepen hun geweer en toortsen en renden naar buiten.

,,Is hij dicht genoeg bij om ons te kunnen aanvallen?" vroeg Dave, terwijl hij zijn geweer schietklaar maakte en het daarna over zijn schouder hing.

,,Hij stelt helemaal geen belang in ons," verzekerde George hem. ,,Het is een oude truc die nog stamt uit de tijd dat de leeuwen groepsgewijs op jacht gingen. Eén van de leeuwen houdt zijn kop vlak boven de grond en begint te brullen en hij blijft zo lang doorbrullen tot het vee binnen de ,,boma" zo bang wordt, dat ze in paniek raken en door de omheining heen breken. Als ze er vandoor willen gaan, worden ze door andere leeuwen opgewacht. Kom mee, dan gaan we eens kijken of we. . ."

Maar vóórdat hij uitgesproken was, verbrak het vee inderdaad de doornige omheining. De dieren waren veel te bang om te beseffen dat ze veilig waren, zolang ze maar achter de hoge omheining bleven. Ze wilden in paniek wegvluchten voor het aanhoudende gebrul, en de omheining, die gemaakt was van stekelige takken, begaf het.

Een paar jongere dieren werden onder de voet gelopen, maar de rest

iemand het bloed in de aderen deed stollen, de stilte inzond, wachtte hij — maar er gebeurde niets. En dat was nu juist angstaanjagend, want in elk Afrikaans dorp zijn waakhonden, die wild worden, als ze het gehuil van een hyena horen.

Onder normale omstandigheden zouden ze als razenden tegen de hyena zijn tekeergegaan, ook al zochten ze meestal wel bescherming bij de hut van de baas. Vannacht echter had nog geen enkele hond gereageerd op het angstaanjagende gehuil van de hyena. Het leek wel of de dood in het inboorlingendorp geslopen was.

De sterren stonden als heldere lampen te schijnen aan een wolkeloze hemel, een dun schijfje maan wierp een bleek zilverachtig licht over het landschap.

Het stukje grond, waarop maïskolven zachtjes heen en weer bewogen in het briesje, leek wel wat op een verkreukeld tafellaken, terwijl de twee tenten, die op ongeveer vijftig meter afstand van elkaar aan de rand van een ,,donga" waren opgeslagen, in het geheimzinnige maanlicht net op speelgoedtentjes leken.

Alsof hij al zijn moed had verzameld tussen zijn machtige, bottenversplin-

kunnen geven, werd de onheilspellende stilte opeens verbroken, en deze keer niet door de eenzame hyena.

Van achter de ruim twee meter hoge ,,boma" (een soort doornige omheining voor het vee) klonk het gebrul van een leeuw. Het leek op een machtige, lugubere uitdaging, dreigend en bloeddorstig.

Wat echter vreemd was, het klonk veel luider dan het gewone gebrul van een leeuw. En de beide jachtopzieners kenden het gebrul van een leeuw nu al langer dan twintig jaar.

Nog geen dertig seconden na dat gebrul hoorde men een hels kabaal. Binnen de ,,boma" begon het vee onrustig heen en weer te lopen. De dieren waren buiten zichzelf van angst.

Vanuit de hutten die binnen de omheining stonden, waren nu ook allerlei geluiden te horen, die getuigden van de opschudding die het gebrul had veroorzaakt. Slaapdronken mannen strompelden naar buiten en grepen hun schild en speer.

De man die op wacht stond probeerde zijn slaperigheid te vergeten en porde het vuur wat op, zodat ontelbare vonkjes de lucht inschoten, als even zovele vuurvlindertjes.

Een leeuw had een jonge antilope

holde de door de maan beschenen nacht in. Even waren ze nog te zien terwijl ze met de staart omhoog en de kop naar beneden voortrenden naar wat zij voor de veiligheid hielden.

Bijna onmiddellijk hield het dreigende gebrul van de onzichtbare leeuw op, alsof iemand een knopje had omgedraaid, waardoor de leeuw het zwijgen werd opgelegd, en nu hoorde men het geloei van de angstige dieren nog veel luider.

,,Over een paar seconden zal hieraan een einde komen," mompelde oude George. ,,Je zult nog wat gebrul horen en dan het gekerm van een paar koeien, voordat ze met een gebroken nek zullen neervallen. Daarna zal het stil zijn, doodstil. Er zal geen sprake zijn van paniek, totdat de arme inboorlingen er morgenvroeg op uit zullen gaan om hun dieren weer op te sporen."

De oude George Sandijs kende Afrika heel goed, maar deze keer had hij het nu eens helemaal mis. Het werd inderdaar weer rustig. Het vee was halsover-kop weggerend, toch klonk er geen triomfantelijk gegrom van de leeuw en ook geen gekerm van stervende koeien. De nacht was weer opeens onheilspellend stil. Het scheen wel alsof zelfs de hyena zo erg in de war was, dat hij vergat te janken.

In het dorp was geen enkel geluid te horen. Het was alsof iedereen, mannen, vrouwen en kinderen, zat te luisteren en zich zat af te vragen hoe het mogelijk was dat de leeuw geen koeien gedood had.

Terwijl hij in de richting van het dorp liep, zei George: ,,Dit is wel ongeveer het eigenaardigste avontuur dat ik ooit beleefd heb. Het gebeurt zelden of nooit dat zo'n soort aanval zijn doel mist, en toch schijnt het, alsof geen van de dieren gedood is." Op dat ogenblik hoorde men vanuit de ,,kraal" een kreet van afschuw, die gevolgd werd door stemmen van mannen, vrouwen en kinderen, die allemaal tegelijk begonnen te jammeren.

De beide jachtopzieners renden zo hard ze konden en ze kwamen de kraal binnen juist voordat Bir Mohammed er aankwam. Bir Mohammed was een Arabische koopman en de beide jachtopzieners hadden hem juist de vorige avond gevangengenomen, omdat hij de inboorlingen ertoe aanspoorde om olifanten en rinocerossen dood te maken, zodat hij zelf de tanden en horens van die dieren zou kunnen verkopen. De jachtopzieners vonden het niet nodig hun gevangene te bewaken, want ze hadden zijn vrachtwagen onklaar gemaakt, en zonder dit vervoermiddel zou hij onmogelijk weg kunnen komen.

Toen de drie mannen de kraal binnenrenden, hadden de inboorlingen de toortsen al aangestoken en ze zagen dat de mensen allemaal samenschoolden bij de grootste hut — de hut van de hoofdman. Even later begrepen de jachtopzieners al wat de reden van al dat kabaal was.

De hoofdman was weg. Hij was ongetwijfeld in zijn slaap verrast en zijn drie vrouwen lagen voor dood op de vloer van de hut.

De Afrikanen waren doodsbang. Niemand had de leeuw gehoord. Ze hadden ook geen gegil gehoord, noch van de man noch van de drie vrouwen. Wat nog vreemder was — en dit deed de vrouwen bij elkaar kruipen van angst — de hekken van de kraal waren gesloten geweest. Wat moest dat wel voor een soort leeuw geweest zijn, die over een omheining van twee en een halve meter kon springen met een dode man in zijn klauwen?

George Sandijs liet het licht van zijn fakkel in de hut schijnen en fronste de wenkbrauwen. Het leek er helemaal niet op dat de drie vrouwen door een leeuw waren neergeslagen. Hun slaapmatjes lagen zelfs nog keurig recht.

,,Ik geloof niet dat ze dood zijn," mompelde Dave, en terwijl hij de zoon van de hoofdman opzij duwde, knielde hij bij een van de vrouwen neer. In een geladen stilte voelde hij haar pols. Die klopte zo rustig als een klok, alleen nogal langzaam.

Hij schudde haar heen en weer en de vrouw mompelde protesterend, maar zodra hij met schudden ophield, viel ze weer in slaap. Met de beide andere vrouwen ging het al evenzo, en Dave stond op, terwijl er diepe rimpels in zijn voorhoofd kwamen.

,,Er is hier iets heel eigenaardigs aan de gang, George. Het lijkt mij toe, dat. . ."

,,Oooo! Kijk eens!"

Bir Mohammed liet het licht van zijn fakkel op de grond schijnen en in dat heldere schijnsel waren bloedspetters te zien.

De drie vrouwen waren vergeten, toen de mannen de Arabier achternaliepen. Het was niet moeilijk om de bloeddruppels te zien op de harde grond en het spoor voerde regelrecht naar het toegangshek in de omheining van de kraal. Er klonk gemompel van

overvallen en het roofdier had zich met één sprong een maaltijd verschaft.

verbazing en vrees toen het duidelijk werd dat de leeuw blijkbaar niet over het hek heen was gesprongen, maar dat hij *door de poort was gegaan*! De inboorlingen rolden met hun ogen bij de gedachte dat die raadselachtige leeuw niet alleen hun hoofdman ontvoerd had, maar dat het roofdier zelfs in staat was geweest om het hek open te maken en daarna weer op slot te doen! Dat betekende dat er tovenarij in het spel was!

„Hoe dan ook," zei Bir Mohammed, „als we het bloedspoor blijven volgen, is het zelfs nog wel mogelijk dat we de hoofdman kunnen redden, als hij tenminste niet dood is."

Dat maakte de inboorlingen nog bezorgder en ze volgden het bloedspoor zo snel ze maar konden. George en Dave gebruikten hun fakkels om hen bij te lichten. Het spoor voerde in de richting van de tent van de beide jachtopzieners. Dat was wel erg vreemd, want ze waren beslist wakker geweest toen de leeuw voor de eerste keer begon te brullen.

Ze waren echter nog veel verbaasder toen ze zagen dat het bloedspoor bij de tent ophield, en hoe ze ook zochten, niemand zag ook maar het kleinste bloedvlekje meer aan de andere kant van de tent.

Het werd even griezelig stil en de inboorlingen met hun speren gingen een eindje achteruit en staarden naar de beide jachtopzieners.

Bir Mohammed sloeg zijn fakkel uit en wendde zich tot George en Dave, terwijl hij hevig opgewonden vroeg: „Wat hebben jullie met hem gedaan? Jullie lijken wel krankzinnig. Ze zullen ons hiervoor doden, idiote dwazen dat jullie zijn!'"

„Wat wij met hem gedaan hebben?" bulderde George. „Zeg eens even, wat denk jij wel?"...

Maar Bir Mohammed luisterde niet naar hem. Hij keerde zich naar de beduusde inboorlingen en zei zeer snel:

„Een bloedspoor kan niet liegen. Deze mannen staan in verbinding met de geest van een leeuw. Het zijn toverdokters. Zij kunnen uw hoofdman terugbrengen. Zorg ervoor, dat ze hem levend terugbrengen!"

De oude George was te laat om Dave tegen te houden. De jongste jachtopziener draaide zich vliegensvlug om en gaf de Arabier een stomp tussen de ogen. Het was een goedgerichte dreun, die het bloed uit de kromme, snavelachtige neus deed spuiten en die de beide ogen van de Arabier deed opzwellen.

De valse beschuldiging van Bir Mohammed had Dave geprikkeld om tot actie over te gaan, het bleek echter al gauw dat dit een grote vergissing was!

Het volgende ogenblik werden de beide mannen bijna platgedrukt door de plotseling woedend geworden inboorlingen, die steeds verder opdrongen, en als George niet tegen Dave had geroepen dat hij zich zonder tegenstand moest overgeven, waren de beide mannen waarschijnlijk binnen een paar seconden dood geweest.

Bont en blauw geslagen en buiten adem werden ze teruggesleept naar de kraal. Daar hadden de vrouwen inmiddels een groot vuur aangestoken, dat de primitieve hutten bescheen en de kinderen, die met grote angstige ogen stonden te kijken.

Het was een kwestie van een paar minuten om de beide mannen te binden. Daarna werden er steeds meer fakkels aangestoken, die een flakkerende rode gloed over het schouwspel wierpen, en de zoon van de hoofdman richtte zich tot de beide gevangenen met de eis, dat zij de vermiste man moesten terugbrengen. De inboorlingen waren nog steeds doodsbang. Ze hoorden nog steeds het angstaanjagende gehuil, dat het begin was geweest van deze gebeurtenis. Een gewone leeuw kon zó niet brullen. De mensen waren er nu van overtuigd, dat het de geest van een leeuw was geweest en dat de beide blanke mannen die geest hadden opgeroepen.

„Breng mijn vader terug en vernietig de geest van de leeuw, anders moeten jullie sterven!" Daar was geen speld tussen te krijgen en ze hoefden niet aan Bir Mohammed om hulp te vragen. De Arabier stond met dichtgeknepen ogen aan de kant en weigerde George bij te vallen, toen deze beweerde, dat er grote moeilijkheden voor de inboorlingen dreigden indien ze de beide gevangenen niet ogenblikkelijk vrijlieten.

„Breng mijn vader levend terug!" bulderde de zoon van de hoofdman. „En laat ons zien dat jullie de geest van die leeuw van jullie hebben vernietigd. Als jullie dat doen, dan zullen we jullie vrijlaten. Als jullie mijn vader niet terugbrengen, dan zullen jullie allebei sterven."

„Als we vastgebonden zijn, kunnen we toch niets doen," riep Dave terug.

„Wacht even, wacht even, Dave," raadde George hem aan, „ze geloven, wat die Arabier heeft gezegd, dus we zullen moeten beloven dat we de hoofdman levend terugbrengen en dat we met de geest van de leeuw zullen afrekenen."

„Kom nou, George, zei Dave, „hoe zouden we dat nu ooit kunnen doen!?"

„Je moet je verstand verbruiken, Dave," zei George weer. En terwijl hij zich tot de zoon van de hoofdman wendde, zei hij. „In orde. We hebben naar jullie geluisterd. Maar nu moet u eens even naar mij luisteren. Uw vader kan terug worden gebracht en de geest van de leeuw kan worden uitgeroeid, maar dan moeten jullie mijn vriend vrijlaten. Hij kan uw vader niet terugbrengen, als hij vastgebonden is."

De zoon van de hoofdman vond blijkbaar dat dit nogal logisch klonk, en hij gaf bevel dat Dave moest worden vrijgelaten.

„Maar wat verwachten ze toch van mij?" vroeg Dave. „In 's hemelsnaam, George, ik kan toch geen dode man weer tot leven brengen — en ik heb niet het flauwste benul wat ze bedoelen met die zogenaamde geest van de leeuw!"

„Denk daar verder maar niet meer over na," drong George aan. „Ga zo vlug mogelijk met de wagen weg en probeer hulp te halen. Ik zal proberen deze mannen zolang aan de praat te houden, maar je moet wel voortmaken."

Opeens hield het tromgeroffel op. Het geschreeuw stierf w

„Hoor eens even, dat doe ik niet. Ik laat je hier niet alleen achter."

„Jij doet precies wat ik je zeg. Gebruik je verstand, Dave! Eén van ons beiden kan nu wegkomen en het is mogelijk dat jij hulp kunt halen. Maar probeer niet om in je eentje reddingspogingen te ondernemen. Deze mensen zijn bang en omdat ze bang zijn, zijn ze gevaarlijk."

Bir Mohammed probeerde de zoon van de hoofdman aan zijn verstand te brengen dat hij geen van beide gevangenen vrij moest laten, maar hij had geen succes. Dave werd vrijgelaten en hij kreeg zelfs toestemming om zijn geweer mee te nemen. Maar Bir Mohammed was niet dom. Toen Dave bij hun vrachtwagen kwam,

Dave zich had verborgen, dat hij gewoonweg niet durfde te proberen om verder te lopen. Alleen het feit dat de wind in Daves richting waaide en niet in de richting van de leeuw redde hem het leven.

Gedurende een uur, dat hem wel een eeuw leek, zat hij daar en luisterde hoe de leeuw zich te goed deed. Eindelijk was het roofdier verzadigd en tevreden liep het naar een kleine vijver die daar vlakbij was. In een ademloze stilte kon Dave horen hoe het dier van het water likte. Hij kon zijn hart horen kloppen in de stilte. Even later hoorde hij hetzelfde geluid, dat George en hij hadden gehoord, voordat het vee uit de kraal was losgebroken. Het was het sein, dat de koning der dieren had gedood en gegeten en nu verzadigd was.

Terwijl de laatste vage echo's wegstierven, ging Dave opeens een licht op. De oude George, die bijna alles wist wat er te weten viel over Afrikaanse dieren, had eens tegen hem gezegd: ,,Je kunt aan het gebrul van een leeuw precies horen, wat hij aan het doen is. Als hij korte, scherpe, grommende geluiden geeft, dan doet hij dat om kleine dieren en ook de gazellen bang te maken, zodat ze het op een lopen zetten. Die dieren weten dan bij instinct dat de leeuw er dan op uit is om te doden en zij raken in paniek. Als hij een prooi bemachtigd heeft, dan brult hij op een triomfantelijke, opgewonden manier Als hij genoeg gegeten heeft, geeft hij weer een ander geluid, meer opschepperig zou ik zeggen."

,,En dat was nu precies de manier waarop dat beest vannacht tekeerging. Het was niet het gebrul van een leeuw, die op jacht is naar een prooi, en toch was het net alsof de leeuw vlak bij de boma zat om te proberen het vee in paniek te brengen. En toen de koeien losbraken, werd er geen enkele door de leeuw gedood, Dave," zei hij bij zichzelf. ,,Die leeuw heeft vannacht op de verkeerde manier gebruld. Denk na. . . denk goed na! Als je daar een verklaring voor weet te vinden, dan kun je misschien de oude George redden."

en de zoon van de hoofdman greep de speer van zijn vader.

stond de Arabier op hem te wachten, met het geweer in de aanslag.

,,Geeft u me alstublieft even uw geweer, meneer de jachtopziener," zei hij spottend. ,,Dank u wel! Nu mag u lopen om te proberen hulp te krijgen! Ik heb namelijk met uw vrachtwagen precies hetzelfde gedaan als u met de mijne. Ik heb de bougie eruit gehaald, zodat u niet rijden kunt. U hoeft maar ongeveer zeventig kilometer te lopen en ik geloof dat ik, tegen de tijd dat u hulp hebt gehaald, al een heel eind weg zal zijn. Vaarwel!"

Dave zei maar niets terug. Als de Arabier voor de rechter gebracht zou worden, had hij zeker een flinke gevangenisstraf gekregen en zou zijn vrachtwagen met al zijn ivoor verbeurdverklaard zijn. Daves enige hoop was dat hij door het een of ander toeval een groepje vriendelijke inboorlingen zou ontmoeten, of mogelijk een blanke die bezig was op groot wild te jagen. Die kans was echter wel heel klein en Dave begon aan de hopeloze taak om zeventig kilometer te voet af te leggen om hulp te halen voor de oude George.

Het geluk bleek echter erg tegen hem te zijn, want hij had nog maar nauwelijks vijf kilometer afgelegd en was juist bezig een ,,donga" over te steken, toen het gegrom van een leeuw hem de stuipen op het lijf joeg. Een ogenblik later werd het getrappel van kleine hoefjes plotseling afgebroken door een leeuw die opeens te voorschijn kwam. Een kreet! Daarna stilte!

Niemand hoefde toen nog aan Dave te vertellen wat er gebeurd was. Een leeuw had een jonge antilope overvallen en het roofdier had zich met één sprong een maaltijd verschaft. Het was zo dicht bij de plek gebeurd waar

George had gedacht dat hij het vonnis van de zoon van de hoofdman nog wel een paar uur zou kunnen uitstellen, en dat was misschien ook wel gelukt, als niet de drie vrouwen van de hoofdman de zaak op de spits hadden gedreven. Nadat ze de hele nacht in een diepe slaap hadden gelegen, kwamen ze een uur na zonsopgang weer tot leven. En toen ze hoorden wat er gebeurd was, hoe hun echtgenoot ontvoerd was en hoe het bloedspoor regelrecht naar de tent van de beide blanke mannen leidde, toen begonnen ze om wraak te schreeuwen.

Hoe George ook praatte als Brugman, hoe hij ook dreigde en hen waarschuwde wat er wel allemaal met hen zou kunnen gebeuren als ze hem doodmaakten, de drie vrouwen bleven maar schreeuwen om wraak en George werd aan een paal vastgebonden.

De zoon van de hoofdman was er een beetje verlegen mee, maar hij wist dat de ogen van alle dorpelingen op hem

gericht waren en dat ze wilden dat hij de blanke man een wonder liet verrichten, zodat de vermiste hoofdman levend en wel zou terugkomen, of dat hij anders de dood met zijn speer zou wreken.

De dorpstrommelslager begon op de trom te slaan. Het woedende geroffel maakte dat alle inboorlingen bezeten werden door een koortsachtige opwinding.

De krijgslieden begonnen te dansen en om de paar seconden kwam één van hen aanrennen en zwaaide met zijn speer vlak voor George. Deze dacht dat zijn laatste uur geslagen had.

Opeens hield het tromgeroffel op. Het geschreeuw stierf weg en de zoon van de hoofdman greep de speer van zijn vader. Hij rende naar George toe en hield de punt van de speer ongeveer dertig centimeter van de borst van de blanke man vandaan.

,,Voor de laatste keer!" schreeuwde hij. ,,Wilt u mijn vader terugbrengen?"

,,Ik heb toch al gezegd dat u moet wachten!" zei George, en hoewel hij baadde in zijn zweet van spanning, slaagde hij er toch in om kalm te zeggen. ,,U moet wachten tot mijn vriend terugkomt. Hij zal... Wacht! Wacht!" zei hij streng, toen hij zag dat de spieren van de arm van de jonge inboorling zich spanden. ,,Die speer moet mijn bloed niet drinken. Als dat tóch gebeurt..."

,,Dood hem! Dood hem!" gilden de vrouwen van de hoofdman.

De speer werd teruggetrokken, de ogen van de zoon van de hoofdman schitterden — en toen begon er in die doodse stilte een leeuw te brullen. Doordringend en dreigend.

Het geluid kwam van buiten de omheining. De mannen en vrouwen, die een ogenblik geleden nog schreeuwden om de dood van George, stonden nu als aan de grond genageld.

Alle ogen gingen naar het hek en opeens, toen het gebrul ophield, werd er hevig aan het hek geschud. Toen hoorden ze de stem van Dave Brown, luid en op gebiedende toon: ,,Open deze deur en laat uw hoofdman terugkeren naar zijn hut!"

George slaakte een zucht van verlichting en sloot even zijn ogen. Toen hij ze weer opendeed, zag hij dat Dave bezig was om over de poort van de omheining te klimmen, aangezien geen van de dorpelingen zich durfde te bewegen. Dave sprong behendig op de grond, wuifde tegen George en maakte toen de grote, krakende poort open. Toen stapte de ,,dode" hoofdman, die er slaperig en verbijsterd uit zag, de poort binnen.

Toen stapte de „dode" hoofdman, die er slaperig en verbijsterd uit zag, de poort binnen.

Toen de eerste herrie wat voorbij was — en George was vrijgelaten — riep Dave de inboorlingen bijeen. Hij haalde van buiten de omheining een filmprojectieapparaat te voorschijn en reed het de poort binnen.

,,Dit," zei hij, ,,behoorde aan de Arabier, die jullie overhaalde om rinocerossen en olifanten dood te maken. Hij liet jullie toverplaatjes zien op een wit laken. Nu moeten jullie eens even stil zijn en luisteren en niet bang zijn."

Hij zette het apparaat aan, dat op een batterij werkte. Eerst hoorde men wat gezoem, maar toen de geluidsband begon te lopen klonk opeens, vele malen versterkt, het gebrul van een leeuw uit de luidspreker. Het klonk zó echt, dat alle inboorlingen in een ommezien zouden zijn weggevlucht, als Dave het apparaat niet had stopgezet.

,,Dat was nu jullie leeuw," legde hij uit. ,,Gisteravond heeft de Arabier drie dingen gedaan, omdat wij hem hadden gearresteerd wegens het onrechtmatig verkrijgen van olifantetanden en rinoceroshorens. Ten eerste heeft hij de hoofdman en zijn vrouwen iets te drinken gegeven, waarin hij een poeder had opgelost om hen zwaar te laten slapen. Hij heeft de honden in het dorp allemaal iets te eten gegeven, waarin hij ook een slaappoeder had gedaan, zodat ook de honden vast sliepen. Ten tweede heeft hij, toen alles in diepe rust was, een kip geslacht en heeft hij een bloedspoor gemaakt van de hut van de hoofdman tot aan onze tent. En tenslotte — en het schijnt dat jullie nachtwaker zijn ogen 's nachts niet goed open heeft — is hij de hut van de hoofdman binnengegaan en heeft hij de slapende man weggedragen. Hij heeft hem goed vastgebonden en hem verborgen. En toen heeft hij de geest van de leeuw laten brullen."

,,Waarom heeft hij al die dingen gedaan, bwama?" vroeg de zoon van de hoofdman.

Dave glimlachte verdrietig.

,,Omdat hij wist dat hij iets verkeerds gedaan had en omdat hij wilde dat jullie mij en mijn vriend zouden doden. Als jullie dat gedaan hadden, dan zou hij hebben kunnen vluchten. En ik wed dat hij jullie nog wel weer toverkunsten zou hebben laten zien door jullie wijs te maken, dat hij jullie hoofdman weer in leven had teruggeroepen."

,,Waar is die schurk nu?"

,,Waar hij ook is," zei George, terwijl hij een pas naar voren deed, ,,wij zullen er wel voor zorgen dat hij gestraft wordt."

De inboorlingen knikten en rolden met hun ogen.

De Afrikanen begrepen niet helemaal wat er gebeurd was, maar hun hoofdman was terug en dat was voor hen het voornaamste.

Later, bij een hete kop koffie, vertelde Dave aan George, hoe hij het raadsel had opgelost.

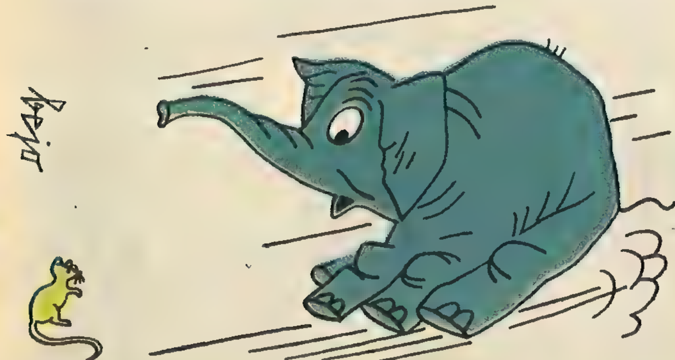
,,Toen ik in werkelijkheid die leeuw hoorde brullen, kwam ik op een idee. Ik wist niet goed, wat er gebeurd zou kunnen zijn, maar ik ben teruggegaan en heb Bir Mohammed de keus gelaten: of hij vertelde mij de waarheid, of hij zou sterven. Dat is misschien niet de manier, waarop een politieman zo iets zou regelen, maar hij kon wel zien dat ik het ernstig meende. Terwijl ik de loop van zijn eigen geweer maar een centimeter of dertig van zijn maag vandaan hield, begon hij te praten. Ik moet er niet aan denken, wat er gebeurd zou kunnen zijn, als ik niet die echte leeuw had horen brullen."

,,Denk daar nu maar niet meer aan," zei de oude George, terwijl hij nog een kop koffie nam.

Het komt in de bus

ONZE CORRESPONDENTIE- EN RUILRUBRIEK

Jannie Böhmer (15), Tarthorsterweg 70, Wageningen (Gld.), wil corresponderen met jongens en meisjes van haar leeftijd. • *Carla van Setten (15), Verlengde Acacialaan 31, Rhenen*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd of ouder. • *Thea Rutten (11), Spoorstraat 34, Tegelen*, en *Marian Daenen (11), Spoorstraat 26, Tegelen*, zoeken ieder een correspondentievriendin van hun leeftijd. Hobby: lezen. • *Heika Hakkeling (16), Sluisstraat 18, Ter Apel*, wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd uit Midden- of Noord-Nederland. Hobby's: lezen, dansen, zwemmen en sigarebandjes. • *Martha Schuitemaker (16), Dijkweg 445, Andijk-West*, en *Diana Tesselaar (16), Stromweg 30, Andijk-West*, willen corresponderen met twee jongens van hun leeftijd. • *Ina Kramer (12), Jan v. d. Bergstraat 47, Heemstede*, wil corresponderen met een r.k. jongen of meisje van haar leeftijd. • *Jos v. Let (14), Noorderbeekstraat 201, Den Haag*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. Hobby's: fotografie, judo en voetbal. • *Gerrie Janssen (12), Waterleidingsingel 53, Venlo*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd of iets ouder. Hobby's: zwemmen, foto's van filmsterren en moderne muziek. • *Lidy Nelen (16), Makassarstraat 6 II, Amsterdam-Oost*, wil corresponderen, eventueel ook in het Engels of Duits, met een jongen tussen zestien en achttien jaar uit Nederland of het buitenland. Wie kan haar aan een adres helpen? • *Annie Janssen (13), Waterleidingsingel 53, Venlo*, wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd. Hobby's: zwemmen, muziek en foto's van filmsterren. • *Truus Schrijnewer-*

kers (16), Beatrixlaan 4, Susteren (L.), en *Margriet v. d. Velde (16), Kromstraat 6, Susteren (L.)*, willen corresponderen met twee vrienden van zestien tot achttien jaar. • *Jeanne Adriaans (14), Evenheuvel 2, Oirschot (N.-Br.)*, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. Hobby's: zwemmen, postzegels, foto's van filmsterren. • *Paula Theunissen (16), Adelaarstraat 19, Heksenberg, Heerlen*, wil corresponderen met een jongen van zestien of zeventien jaar. • *Folkert da Costa (15), Botticellistraat 11, Amsterdam-Zuid*, zoekt een correspondentievriendin van zijn leeftijd, liefst niet uit Noord- of Zuid-Holland. • *Ies Heijstek, Bakkerskilstraat 9, Werkendam*, wil corresponderen met een jongen of meisje. Hobby's: teenagermuziek en voetballen. • *Lena Warris (13) Meerweg 42, Haren (Gron.)*, wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd. • *Marian van Roden (11), Koningstraat 71a, Arnhem*, wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd. Hobby's: paardrijden, zwemmen, gymnastiek, suikerzakjes en dierenfoto's. • *Frans v. d. List, Wolmeranstraat 6, Leiden*, wil corresponderen met een jongen of meisje tussen veertien en zestien jaar. Hobby's: fietsen, voetballen, moderne muziek en dansen. • *Wilma van der Putten (10), Ruyschenbergstraat 17, Gemert*, wil corresponderen met een jongen van elf of twaalf jaar. Hobby: foto's van filmsterren en zangers. • *Tineke de Jong (15), Kloostermanswijk 8, Klazienaveen (Dr.)*, en *Roelie Raad (15), Kloostermanswijk 7, Klazienaveen (Dr.)*, willen corresponderen met twee jongens van vijftien of zestien jaar. • *Piet Hoekstra (17), Hoofdstraat 21, Wierum (Fr.)*, wil corresponderen met een geref. meisje tussen zeventien en negentien jaar uit Nederland of België. • *Ans Nederend, Stichsemeye 11, Post Bodegraven*, doet de volgende aanbieding: voor een suikerzakje geeft ze vijf full-speed-plaatjes van auto's of vissen terug. • *Tjerk Elzinga (18), Hoofdstraat 23, Wierum (Fr.)*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd, liefst uit Nederland. • *Annie Verwey (14), Pauwenstraat 41, Hilversum*, wil corresponderen met een r.k. jongen of meisje uit Duitsland, België of de Ned. Antillen. Wie heeft adressen? • *Sonja Pauw, Westerlaan 35, De Bilt*, wil corresponderen met een jongen van zestien jaar of ouder, Hobby's: hockey en muziek.

Billie Turf

het dikste studentje ter wereld

BAKKER
VIJF KRENTEN-BOLLEN, ALSTUBLIEFT!
IK **MOET** GEEN KRENTEN-BOLLEN! IK WIL **CAKE**!
KRENTEN-BOLLEN

ALS JIJ GEEN BOLLEN WILT, DAN ZAL IK JOUW DEEL WEL OPETEN!

ALS HIJ IETS KWIJT IS, ZAL HIJ WEL EEN HEEL GROTE BELONING GEVEN!
MENEER KWEL

KIJK EENS, BILLIE! KWELS BANDOPNAME-APPARAAT!
LAAT STAAN! DIT IS VEEL BELANGRIJKER!
KLIK!
DEZE KANT BOVEN
MENEER KWEL
AAN UIT

MAAR DE TWEE WISTEN NIET...
WE VERBERGEN DEZE KIST! WAT ZOU ERIN ZITTEN?
AAN UIT

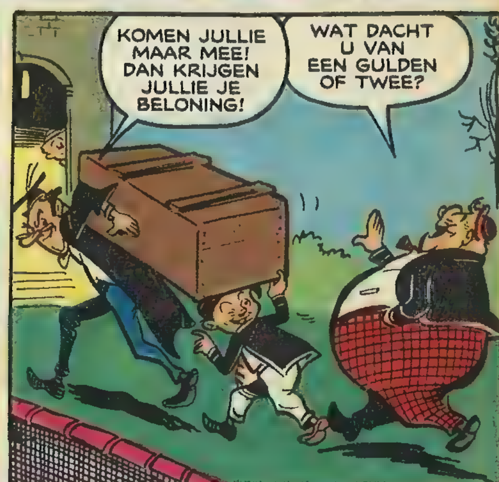

WAAR IS DIE KIST GEBLEVEN DIE HIER STOND? HIJ IS VERDWENEN!
UW BANDOPNAME-APPARAAT STAAT NOG AAN, MENEER!
AAN UIT

JAN LIET DE BAND TERUGDRAAIEN!
LAAT STAAN! DIT IS VEEL BELANGRIJKER!
IK KEN DIE STEMMEN!
WE VERBERGEN DEZE KIST! WAT ZOU ERIN ZITTEN?
AAN

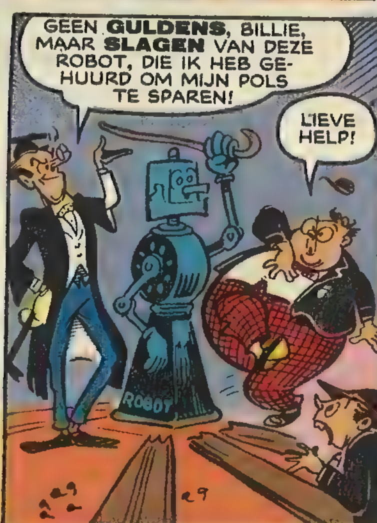

BILLIE, IK BEN IETS KWIJT!

VOOR EEN GOEDE BELONING ZAL IK UW KIST WEL TERUGVINDEN, MENEER!

NOU? HEB IK DAT NIET VLUG GEDAAN? ALSTUBLIEFT, MENEER!
HOE BIJZONDER PIENTER VAN JE, BILLIE!
IK HEB OOK MEEGEZOCHT!
BIJZONDERE BESTELLING
MENEER KWEL
DEZE KANT BOVEN

KOMEN JULLIE MAAR MEE! DAN KRIJGEN JULLIE JE BELONING!
WAT DACHT U VAN EEN GULDEN OF TWEE?

WEL NEE, JONGENS! JULLIE KRIJGEN **VEEL MEER!**
OMDAT **IK** DIT PLAN BEDACHT HEB, KRIJG **IK** OOK DE **HELE BELONING!**
GEMENE OPLICHTER!
BIJZONDERE BESTELLING
DEZE KANT BOVEN
MENEER KWEL

GEEN **GULDENS**, BILLIE, MAAR **SLAGEN** VAN DEZE ROBOT, DIE IK HEB GEHUURD OM MIJN POLS TE SPAREN!
LIEVE HELP!
ROBOT

EN WIL JE NU NÓG ZO GRAAG HET DEEL VAN KAREL ERBIJ? ALS JE DAAR OP STAAT, KAN DAT BEST!
ZWIEP!
AUW!
HOUD OP!
HELP!
PETS!
PETS!

Kareltje Sprint

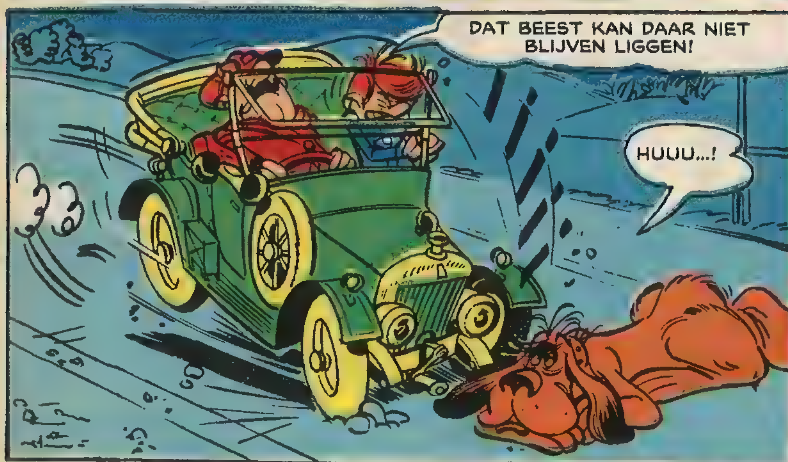

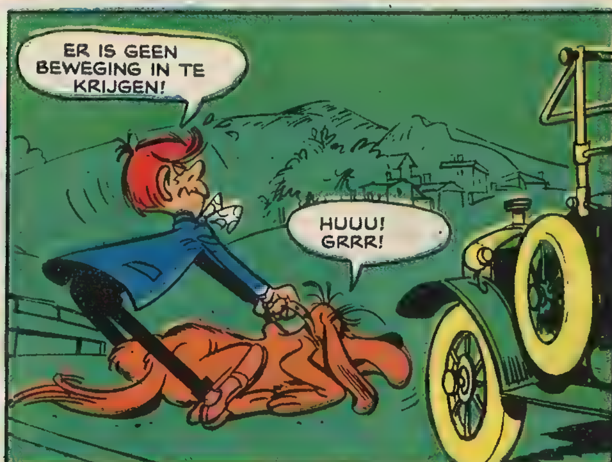

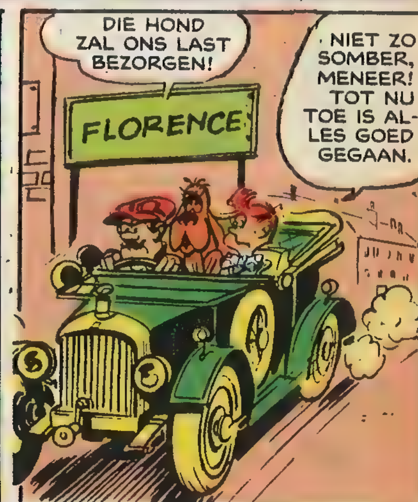

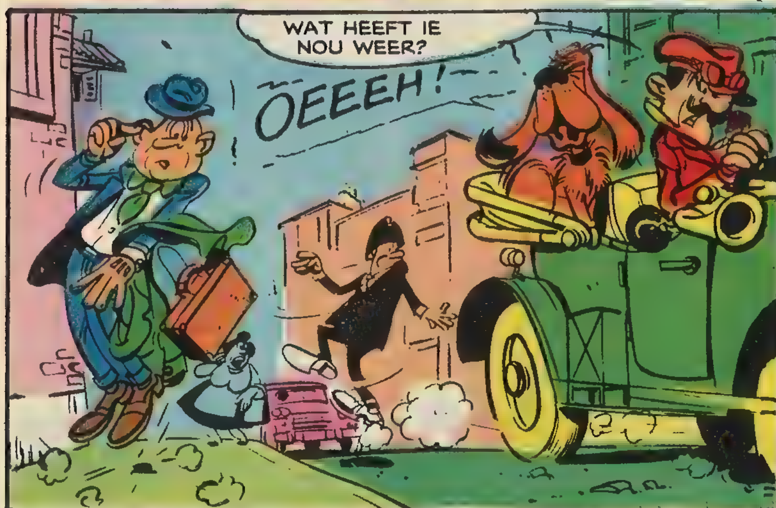

WAAR IS IE NOU?
KOM ERUIT, REKEL!

WE KUNNEN HEM HIER OOK NIET ACHTERLATEN!
OEOEHH
VOORUIT DAN MAAR! – WEL VERDRAAID!
POT POT OINK OINK

KOM ER MAAR IN!
SLURP
SLURP!!

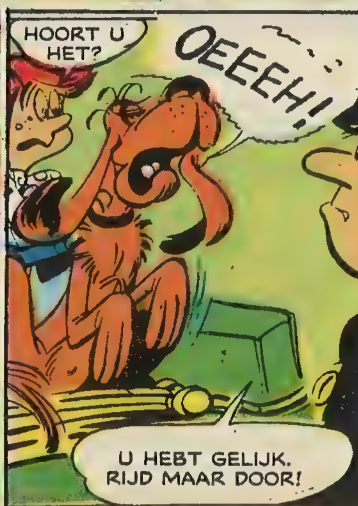

IK LEG ME ERBIJ NEER!
IK NOEM HEM TRISTAN.
ARF!

DIE HOND ZAL ONS LAST BEZORGEN!
NIET ZO SOMBER, MENEER! TOT NU TOE IS ALLES GOED GEGAAN.
FLORENCE

WAT HEEFT IE NOU WEER?
OEEEH!

EEN BEKEURING! GOEIENDAG, TIEN MILJOEN!
?
Fiiiii
16

WEET U NIET, DAT HET IN DEZE STAD VERBODEN IS TE CLAXONNEREN?
PARDON, DAT DEED IK NIET! U HOORDE DE HOND!
GRR
KOEST, TRISTAN!

HOORT U HET?
OEEEH!
U HEBT GELIJK. RIJD MAAR DOOR!

GELUKKIG, DE WEDDENSCHAP IS WEER GERED!
ARF!

Diana had tegen Patricia gezegd dat haar vader een oplichter was. Even daarna liep ze een gang van een verlaten mijngroeve in.

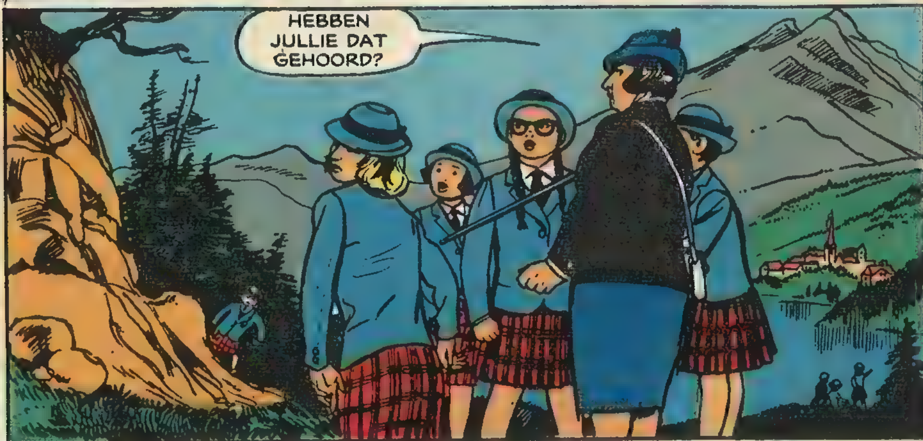
De vrolijke vijf

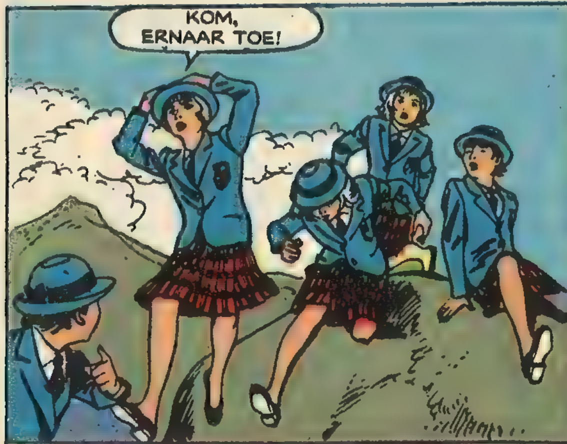

van de Edelweiss-school

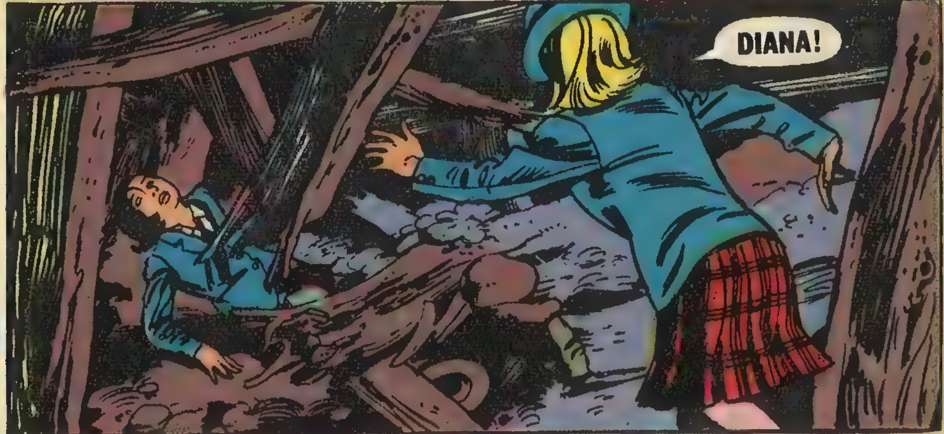

Het raadsel van de stille vallei

Tekst: Eda & Richard Crist – Illustraties: Herman Giesen

17

KORTE INHOUD: *Meneer Bonner is met zijn dochter Dodey, zijn zoon Bobbie en hun hond Sheila in het dorpje Deer Lich in de bergen van Pennsylvania aangekomen. Zij maken kennis met mevrouw Leach en haar broer Sim. Randy, een jongen uit de buurt, vertelt, dat er een ongeluk is gebeurd. Op een boom bij het huisje is een vreemd mannetje getekend. Kolendelvers willen het land van mevrouw Tennisson omploegen en zij en Randy kunnen daar niets tegen doen, omdat ze geen bewijs hebben, dat het land hun eigendom is. Dodey, Bobbie en Randy gaan naar de Schoorstenen van het Dode Paard. Ze vermoeden dat er zich iemand bij de Schoorstenen ophoudt. Dodey en Bobbie vinden een oude krant uit het jaar 1892, waarin een berichtje staat over een ongeluk met een postkoets. Meneer Yancy, de postbode, vertelt hun hoe het is gebeurd. De koets is door struikrovers overvallen. De inhoud, een zak met geld en geldswaardige papieren, is nooit teruggevonden. De kinderen vermoeden dat het eigendomsbewijs van de Tennissons in die zak heeft gezeten. Ze besluiten de kwestie nader te onderzoeken. De jongens verdenken Sim Leach ervan dat hij bij de Schoorstenen op zoek is naar de schat. Op een avond volgen ze hem, als hij er weer heen gaat. In een grot ontmoet hij een onbekende man. Later gaan ze opnieuw naar de Schoorstenen, nu vergezeld door meneer Bonner. Ze vinden de grot, maar worden door de onbekende verjaagd.*

Verdraaid, ja! De oude man!" Bobbie keek met grote ogen om zich heen. Dodey begon te lachen.

„Wel nee, dat is de oude man niet Het is Sim. Hij is bezig zijn ziel tot rust te brengen in de schuur. Bobbie, laten we naar hem toe gaan en hem op de man af vragen, wie de oude man is."

„Ben je betoeterd! Hij zou het misschien wel aan vader vertellen, maar vast niet aan ons!"

„Misschien toch wel. Als we het hem eerder hadden gevraagd, zou hij het misschien wel dadelijk verteld hebben. En hij heeft het nu ook niet druk. Toe, Bobbie, laten we het hem vragen!"

Bobbie voelde er niet veel voor. „Ik weet het niet. . . Als hij merkt dat we al veel van de oude man af weten, dan. . . dan zou hij ons weleens kunnen ontvoeren en ons op een plek verborgen houden, waar we niets kunnen verklappen. Misschien is het wel heel belangrijk voor hem dat niemand te weten komt, wat er precies aan de hand is."

„Och, sufferd, Sim zou ons toch niet ontvoeren! Jij kunt soms praten als een kip zonder kop!"

„Ik houd er nu eenmaal van over de dingen na te denken, dat is alles. Ik bekijk alles altijd van alle kanten."

Dodey stak haar onderlip naar voren. „Ook goed, dan ga ik alleen. Uit wat hij die avond in de grot zei, konden we opmaken dat hij de oude man daar weg wil hebben. Misschien kunnen wij Sim wel helpen hem daarvandaan te krijgen."

„Nou, vooruit, ik zal met je meegaan

als een kip zonder kop. Hij zal ons wel niet bijten."

Ze liepen over het achtererf om de schuur heen en toen naar de deur. Ze bonden Sheila vast en gingen door de schuur naar Sims werkplaats. Sim hield midden in een wijsje op met spelen en stak zijn strijkstok als een groet omhoog. Hij beduidde hun dat ze maar op een paar kisten moesten gaan zitten.

„Ga nog maar niet op de wieg zitten," waarschuwde hij. „De lijm is nog niet droog."

„Wij. . . wij. . ." begon Dodey.

„Ik heb jullie al een paar dagen niet gezien. Kom je weer dansles bij me nemen?"

„Wij wilden. . ." begon Bobbie nu. Hij wist niet hoe hij het zeggen moest en stootte Dodey met zijn elleboog aan.

Dodey lachte. „We kwamen hier om u te vragen, wie de oude man is."

Sim knipperde bijna onmerkbaar met de ogen.

„Ik bedoel," legde Dodey uit, „die man die bij de Schoorstenen woont."

„Woont er een oude man bij de Schoorstenen? Waarom zou daar nou in vredesnaam iemand gaan wonen?" Sim deed alsof hij het haast niet kon geloven. „Ik ben daar zelf al een hele tijd niet meer geweest."

Dodey vroeg zich af, wat hij dan wel onder „een hele tijd" zou verstaan. . . Sim wilde er blijkbaar niet over praten. Maar er viel niet aan te twijfelen dat hij gauw genoeg van zijn vriend de kluizenaar zou horen dat zij bij de Schoorstenen waren geweest. Ze besloot moedig het hem nu maar liever zelf te vertellen.

„Die man woont in een grot," zei ze. „Hij slaapt op een bed met oude vuile dekens erop. Hij kookt in een pan op een rooster, op een houtvuur. Hij lust graag bonen en hij speelt viool."

Terwijl ze dit vertelde, vertrok er geen spier van Sims gezicht.

„Is het waar?" zei hij na een lange pauze. „Wie heeft je dat verteld?"

„Dat heeft niemand ons verteld. We zijn daar zelf geweest."

Dodey had verwacht dat hij nu in ieder geval wel met zijn ogen zou knipperen, maar dat was toch niet het geval.

„Het is niet veilig daarnaar toe te gaan. Je kunt nooit weten wat zo'n zonderlinge man, die in een grot woont, gaat doen als er mensen in zijn buurt gaan rondneuzen."

Nu durfde Bobbie ook wel wat te zeggen. Hoewel hij nog steeds zijn hart vasthield, dat Sim opeens een dreigende beweging zou maken, stak hij van wal: „We hebben eerst aldoor gedacht dat u de oude man was. Laatst op een avond heb ik een wingerdrank over het pad gespannen en daarover bent u gestruikeld. We zijn u achternagelopen naar de Schoorstenen. Toen zagen we licht door de spleet in het dak van de grot en we zijn gaan kijken of we iets konden zien. We zagen niets, maar we hoorden u praten met. . . met de kluizenaar. U zei dat hij daar al drie zomers was geweest en dat hij niets had bereikt."

Nu deed Sim niet langer moeite om zijn gezichtsuitdrukking in bedwang te houden. Hij fronste zijn wenkbrauwen en zei geërgerd: „Dat hadden jullie niet moeten doen."

Zijn ogen stonden zo droevig, dat het Dodey door de ziel sneed. Ze schaamde zich dat ze het gesprek hadden afgeluisterd. Het was net zo onwaardig als gluren door een sleutelgat. Ze sloeg haar ogen neer.

„Het spijt me dat we uw gesprek met de kluizenaar hebben afgeluisterd," zei ze verontschuldigend. „We willen zó vreselijk graag die oude postzak vinden, dat we onze goede manieren daarbij zijn vergeten."

„Waarom willen jullie die postzak hebben? Om de beloning?"

„We hebben gisteren pas gehoord, dat er een beloning is uitgeloofd."

Dodey vertelde nu over de vermiste koopakte van de familie Tennisson en dat zij dachten dat die weleens in die postzak zou kunnen zitten. Ze vertelde ook dat ze met vader bij de Schoorstenen waren gaan zoeken. En ze wond er geen doekjes om dat ze allemaal erg verontwaardigd waren over de manier, waarop de oude man hen had weggejaagd.

Toen ze uitgesproken was, legde Sim zijn viool op de werkbank. Hij stond op en ging voor het raam staan. Hij bleef zo lang onbeweeglijk naar buiten staren, dat Dodey een beetje bang werd. Misschien had ze het niet moeten vertellen. . .

„Toen die postkoets uit Deer Lich vertrok om naar Somerset te gaan," zei Sim zacht, alsof hij in zichzelf stond te praten, „toen had er eigenlijk een helper naast de koetsier moeten zitten. Die helper was een jongeman, bijna nog een jongen. Die morgen dacht hij dat het eigenlijk prachtig weer was om de hele dag te gaan vissen in plaats van vijftig cent te verdienen met de koetsier te helpen. Zodoende ging hij die morgen niet met de postkoets mee. Maar toen hij 's avonds thuiskwam, zag hij dat de koetsier zwaar gewond bij zijn moeder werd binnengedragen. Je kunt je misschien wel voorstellen, wat er toen in hem omging. Zijn moeder was erg dankbaar dat hij toevallig niet op de koets had gezeten. Maar hij dacht er anders over. Hij geloofde dat hij, als hij op zijn plaats naast de koetsier had gezeten, misschien de bandieten op tijd had gezien, zodat hij de koetsier had kunnen waarschuwen. Of dat hij misschien het paard in bedwang had kunnen houden, zodat het niet die noodlottige sprong in het ravijn zou hebben gemaakt. Of dat hij misschien iets anders had kunnen doen, dat het ongeluk had kunnen voorkomen."

Na een kort stilzwijgen ging Sim voort: „Toen de koetsier aan zijn wonden bezweek, was de arme jongen helemaal overstuur. Hij kon het gebeurde maar niet uit zijn hoofd zetten en na enkele jaren ging hij weg van de berg en vertrok naar een andere provincie. Hij kwam pas drie jaar geleden terug en gaat iedere zomer naar zijn grot bij de Schoorstenen. Hij heeft zich in het hoofd gezet dat hij om met zichzelf in het reine te komen in ieder geval die oude postzak moet vinden. Al die jaren heeft hij maar over die zak lopen piekeren. . ."

„Hij lust graag bonen en hij speelt viool."

Sim kwam vlak voor Bobbie staan en keek hem met half toegeknepen ogen aan: „Wat heb jij voor praatjes gehoord over een heks?"

Terwijl hij dit alles vertelde, was Sim roerloos bij het raam blijven staan. Toen hij verder ging met zijn verhaal, bleef hij maar in de verte staren.

„Het is niet goed dat een man met grijze haren maar steeds blijft tobben over een vergissing, die hij in zijn jeugd heeft begaan. Maar zó is het met hem gesteld. Hij is ervan overtuigd dat hij verplicht is die postzak te zoeken en niemand kan hem dat uit zijn hoofd praten. Ik heb al van alles geprobeerd, maar ik kan hem niet van die zonderlinge gedachte afbrengen."

Nu wendde Sim zich rechtstreeks tot de kinderen.

„Nu weten jullie hoe de zaken staan en misschien kunnen jullie hem vergeven, dat hij jullie niet bepaald hartelijk heeft verwelkomd, toen jullie bij de Schoorstenen rondsnuffelden. Ik kan niet geloven dat hij werkelijk op jullie hond zou hebben geschoten."

„Maar hij heeft die delver toch wel geraakt," zei Bobbie.

„Dat was niet zijn bedoeling. Hij wilde over zijn hoofd heen schieten, net zoals hij verleden jaar over het hoofd van die jager heen heeft geschoten. Hij heeft de delver per ongeluk in de arm geraakt."

„Ik wed dat de oude man dacht, dat het kwam door de vervloeking van de heks," zei Bobbie. „Want zij had de delver natuurlijk behekst."

Sim kwam vlak voor Bobbie staan en keek hem met half toegeknepen ogen aan: „Wat heb jij voor praatjes gehoord over een heks?"

„Nou... eh..." Bobbie slikte. Hij raakte in de war door Sims vijandige manier van doen en wist niet meer, wat hij zeggen moest.

Handig nam Dodey het van hem over en vertelde het hele verhaal van hun verdenking tegen Lilie de Wit. Ze noemde de verhalen die ze in het boek van vader hadden gelezen over het kerven van figuurtjes in een boom. Ze vertelde van het meisjesfiguurtje, waarin veren waren gestoken uit het oude groene kussen; van de zwarte gestalte die over het erf van het zomerhuisje had gestrompeld, en hoe het schilderij met het witte paard op het voeteneinde van haar bed was gevallen.

„Natuurlijk," vervolgde ze, „zijn we er niet zeker van dat het Lilie geweest is, maar we weten wel dat u het niet geweest bent en mevrouw Leach ook niet en ook mevrouw Tennisson niet. Nou, verder zouden we niemand weten, die het gedaan kan hebben."

Sim slofte naar zijn stoel en liet zich er zwaar in neervallen.

„Een heleboel mensen fluisteren hier dat Sarah en ik een heks in ons huis hebben genomen. En je zou ervan staan te kijken, als je wist, hoeveel mensen er in het bergland nog aan heksen geloven. Zelfs mensen die elektrisch licht in hun huis hebben en een auto in de garage. Naar hun ideeën te oordelen zou Lilie vast en zeker een heks moeten zijn. Ze doet ook hard genoeg haar best om hen in dat idee te versterken. Ze snijdt figuurtjes in bomen en weet ik wat allemaal. Het spijt me dat ze jullie zo aan het schrikken heeft gemaakt. Ze is een beetje eigenaardig, maar ze doet geen kwaad. Ik zal toch maar tegen Sarah zeggen dat ze een beetje beter op haar letten moet."

Sim pakte zijn viool op en streek nadenkend met zijn vinger over de snaren. Dodey kon zien dat hij moe was. Het speet haar haast dat ze nog meer op haar hart had...

„Meneer Leach, kunnen we die oude man van de Schoorstenen niet helpen om die postzak te vinden?"

„Ik zou niet weten hoe. Hij wil daar niemand in de buurt hebben. Hij wil de postzak beslist zelf vinden. Dat is nu eenmaal de taak die hij zichzelf heeft opgelegd."

Dodey gaf het nog niet op. „Ik geloof dat we de politie zouden moeten waarschuwen."

„Nee," zei Sim.

„Maar ik vind van wel! Met dat geweer en die eigenaardige gedachten van die oude man!"

Sim legde haar met een ongeduldig gebaar het zwijgen op. Toen lachte hij verontschuldigend, maar zijn ogen stonden zorgelijk.

„De man die daar in de grot woont, is mijn broer. Hij is de jongen die lang geleden ging vissen in plaats van de koetsier van de postkoets te helpen. Het zou heel erg voor hem zijn, als iedereen in Deer Lich te weten kwam, dat hij de rotsen daar onveilig maakt."

„Uw... uw broer?"

Dodey herinnerde zich opeens, wat mevrouw Leach haar op die eerste wasdag op de veranda had verteld. Mevrouw Leach had gezegd dat die antieke meubels zo zwaar waren om te verzetten. En ze had erover geklaagd dat ze zo vaak het gekras op de violen van Sim en Chris had moeten onderbreken, als ze hun hulp nodig had.

„Is het uw broer Chris?" vroeg ze. „Woont die daar bij de Schoorstenen?"

Sim knikte. „Hij wil niet dat de mensen het weten. Ik vertel het je alleen maar, omdat ik hoop dat je dan niet naar de politie zult gaan. En ik zal jullie erg dankbaar zijn, als jullie het aan niemand vertellen, behalve aan je vader. Hij weet al dat het Chris is. Ik heb het hem laatst verteld. Hij was ook al van plan de politie erbij te halen."

„Bedoelt u dat vader wist, dat uw broer Chris de oude man was, en dat hij het ons niet wilde vertellen?"

„Ik heb hem gevraagd of hij het aan niemand wilde vertellen, net zoals ik het nu ook aan jullie vraag."

„We zeggen het tegen niemand," beloofde Dodey.

„Nee, tegen niemand," herhaalde Bobbie, die eindelijk een beetje begon bij te komen van zijn verbazing. „Gossie, meneer Leach, we zouden uw broer heus erg graag helpen zoeken!"

Sim schudde zijn hoofd. „Hij staat erop de postzak zelf terug te brengen."

„Maar dat geweer..." begon Dodey weer.

„Ik zal hem nog eens tot rede proberen te brengen. Hij moet inzien dat het niet goed is, wat hij doet. Ik zal hem proberen te overreden."

Het scheen dat Sim nu uitgepraat was. Hij begon weer aan de snaren van zijn viool te plukken en Dodey en Bobbie gingen weg. Nu hadden ze Randy nog veel meer nieuws te vertellen dan alleen maar dat er een beloning was uitgeloofd. Het zou niet gemakkelijk voor hen zijn de belofte van geheimhouding niet te breken, maar ze zouden in ieder geval wel de levensgeschiedenis van de oude man aan Randy kunnen vertellen, hoe weinig ze daar ook mee opschoten.

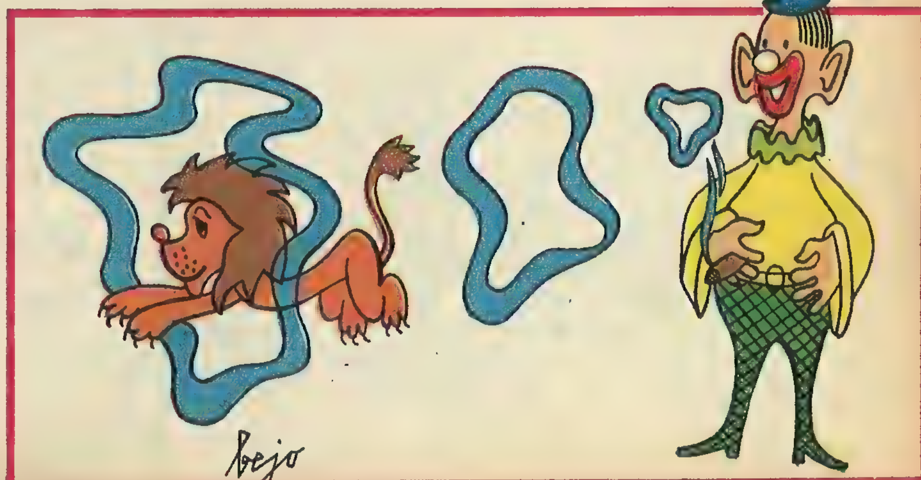
Dodey had er niet veel vertrouwen in, dat Sim in staat zou zijn Chris tot rede te brengen. Maar het vervelendste was dat er nog steeds geen kijk op was, dat ze naar de postzak konden gaan zoeken. Eigenlijk waren ze verder van huis dan ze ooit geweest waren. Ze mochten Chris niet helpen zoeken en ze mochten de politie niet waarschuwen.

„Alles is dus nog nét zo, als toen we hier pas kwamen," klaagde Dodey, terwijl ze Sheila losmaakte van de deurkruk. „We weten nu wel heel wat meer, maar we kunnen nog steeds niet zelf bij de Schoorstenen gaan zoeken. En niemand anders gaat ernaar toe, omdat ze allemaal bang zijn voor die vreemde kluizenaar. En Lilie zal waarschijnlijk gewoon doorgaan met haar bangmakerij."

„En zodoende heeft de oude man, Chris, alle Schoorstenen voor zichzelf en wij zullen de postzak wel nooit te zien krijgen," besloot Bobbie. „Laten we de hele zaak maar proberen te vergeten en... O...!"

Terwijl ze om de schuur heen liepen, zag hij dat er uit het prieel een gebogen gestalte in hun richting kwam lopen.

Wordt vervolgd

HET SCHATEILAND

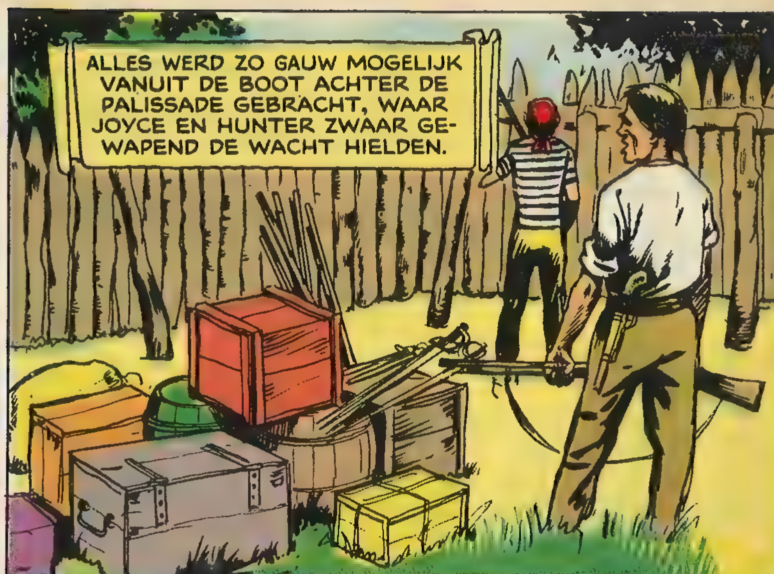
DOKTER LIVESEY, BEHORENDE TOT DE LEIDING VAN EEN EXPEDITIE, DIE MET HET SCHIP DE *HISPANIOLA* BIJ HET EILAND, WAAR EEN SCHAT BEGRAVEN LAG, WAS AANGEKOMEN, VERTELDE AAN JIM, WAT HIJ HAD MEEGEMAAKT, NADAT JIM EN EEN DEEL VAN DE BEMANNING AAN WAL WAREN GEGAAN. DEZE BEMANNING ONDER LEIDING VAN JOHN SILVER WILDE ZICH VAN DE SCHAT MEESTER MAKEN, MAAR DE DOKTER, JONKER TRELAWNEY EN DE KAPITEIN WAREN VAN HUN PLANNEN OP DE HOOGTE. DE DOKTER VERTELDE VERDER:

HUNTER EN IK VOEREN ZO SNEL MOGELIJK NAAR HET SCHIP TERUG, WAAR DE ANGSTKREET OOK GEHOORD WAS. JONKER TRELAWNEY, DE KAPITEIN EN IK BESLOTEN MET AL ONZE EIGENDOMMEN NAAR DE BLOKHUT OP HET EILAND TE VERHUIZEN. DE OUDE REDRUTH, EEN VAN DE ONS GETROUWE BEMANNINGSLEDEN, ZOU TIJDENS HET OVERLADEN DE REST VAN DE BEMANNING MET EEN PAAR GELADEN MUSKETTEN IN TOOM HOUDEN.

WEG DAAR MET DIE KOP!

IK ROEIDE ALLEEN TERUG EN BIJ DE *HISPANIOLA* GEKOMEN WERD DE BOOT VOOR DE LAATSTE KEER GELADEN. VOOR HET INSTAPPEN WIST DE KAPI-TEIN EEN VAN DE MUITERS, ABRAHAM GRAY, TE BEWEGEN ZICH BIJ ONS AAN TE SLUITEN. MET ONS VIJVEN GINGEN WE LANDWAARTS. TOT ONZE GROTE SCHRIK ZAGEN WE DE MUITERS OP HET SCHIP HET KANON IN STELLING BRENGEN OM ONS TE BESCHIETEN. WE HADDEN VERGETEN HET ONKLAAR TE MAKEN!

SILVER GAAT ONS DE PAS AFSNIJDEN!

PROBEER DE KANONNIER UIT TE SCHAKELEN! HIJ WAS DE BESTE SCHUTTER VAN FLINT!

HOEWEL DE JONKER EEN UITSTEKENDE SCHUTTER WAS, VIEL HET NIET MEE OM IN HET WANKELE BOOTJE GOED TE RICH-TEN. WEL WERD EEN VAN DE ANDERE MUITERS GEWOND, MAAR DE KANONNIER BLEEF ONGEDEERD, ZODAT WE IEDER OGENBLIK HET KANONSCHOT KONDEN VERWACHTEN. TOT OVERMAAT VAN RAMP WAREN JOHN SILVER EN ZIJN KORNUITEN OP HET STRAND TERUGGEKEERD EN ZIJ ZOUDEN ON-GETWIJFELD PROBEREN ONS HET LANDEN TE BELETTEN.

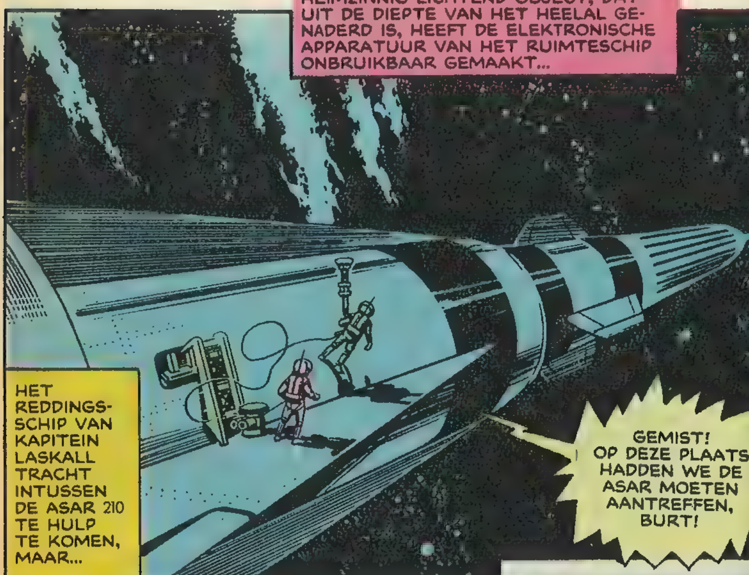
H.ROGANS

Cliff Rendall

HET GEHEIM VAN DE VIJF VIERKANTEN

SCIENCE FICTION

4

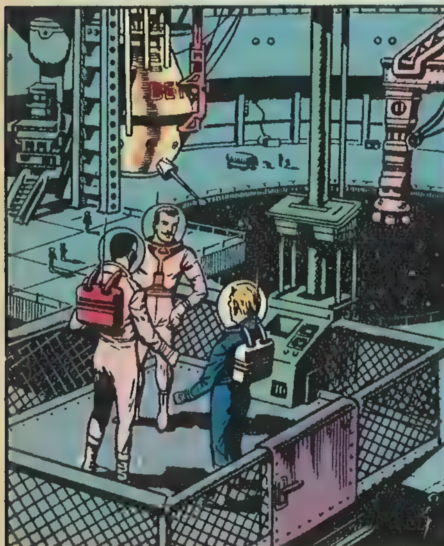

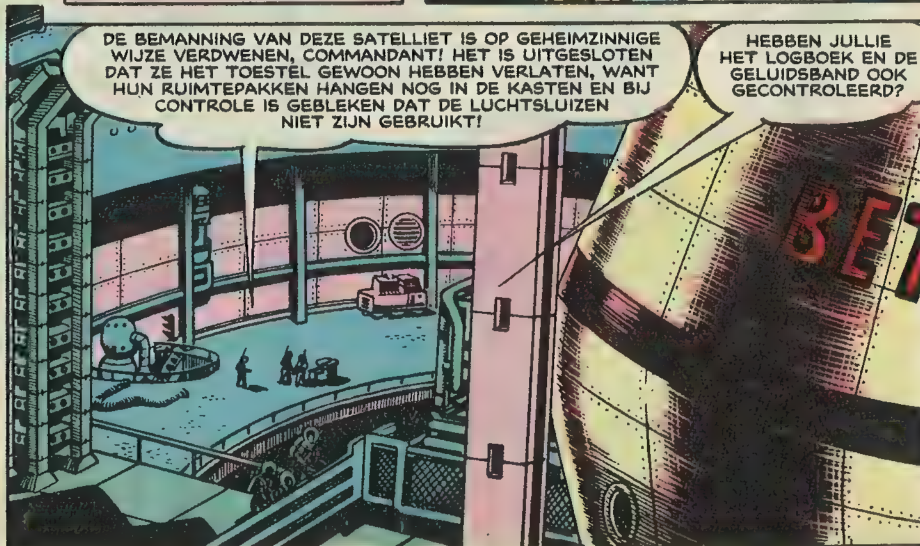

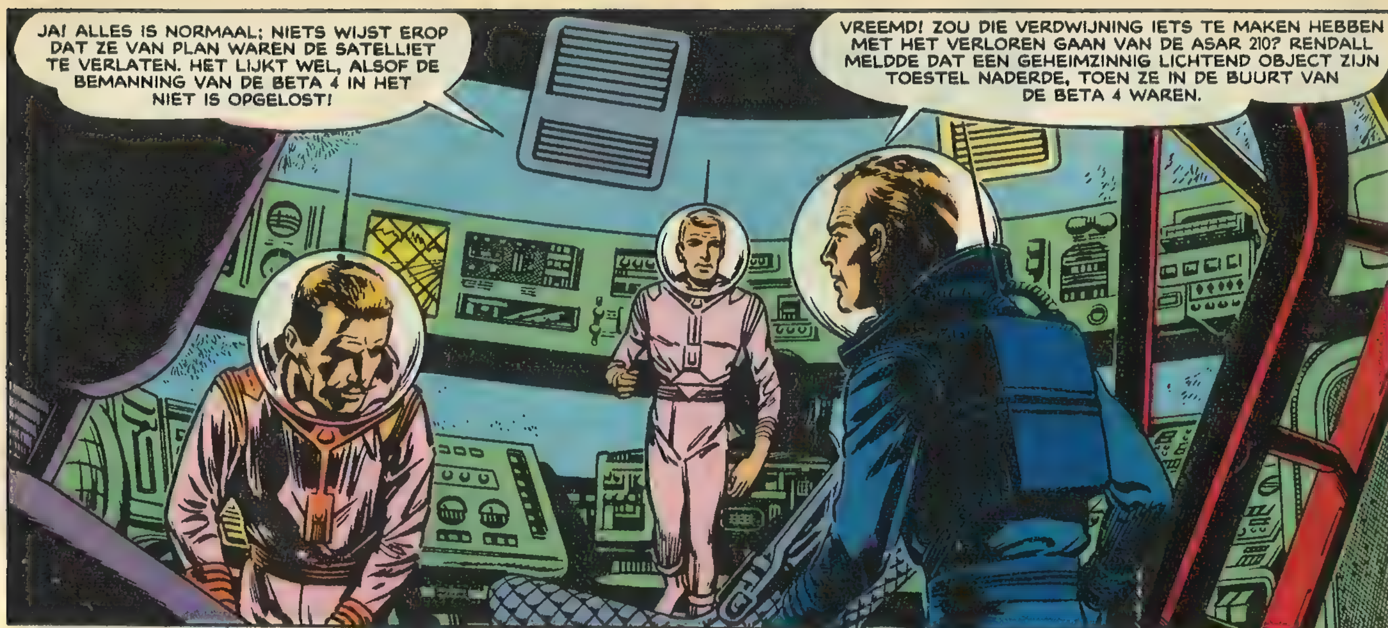

JA! ALLES IS NORMAAL; NIETS WIJST EROP DAT ZE VAN PLAN WAREN DE SATELLIET TE VERLATEN. HET LIJKT WEL, ALSOF DE BEMANNING VAN DE BETA 4 IN HET NIET IS OPGELOST!
VREEMD! ZOU DIE VERDWIJNING IETS TE MAKEN HEBBEN MET HET VERLOREN GAAN VAN DE ASAR 210? RENDALL MELDDE DAT EEN GEHEIMZINNIG LICHTEND OBJECT ZIJN TOESTEL NADERDE, TOEN ZE IN DE BUURT VAN DE BETA 4 WAREN.

DE VERBINDING MET DE ASAR 210 VIEL UIT, MAAR ONZE TELESCOPEN HEBBEN HET VREEMDE LICHT OOK ENIGE TIJD WAARGENOMEN. DIT ALLES BEGINT VERDACHT VEEL TE LIJKEN OP EEN ONTVOERING VAN ONZE MENSEN DOOR WEZENS VAN EEN ANDER ZONNESTELSEL!

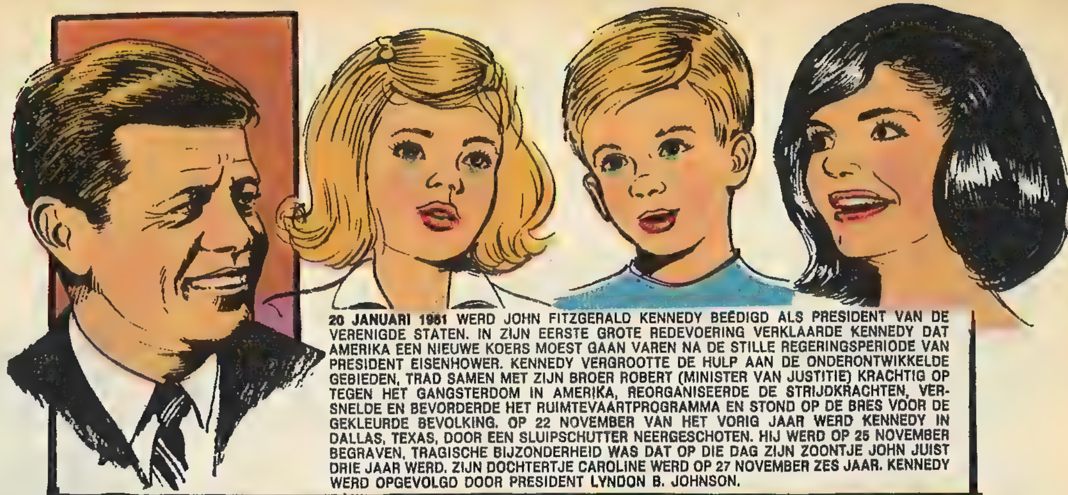

WAT ER PRECIES IS GEBEURD, ZAL WEL ALTIJD EEN RAADSEL VOOR ONS BLIJVEN.

OP DAT MOMENT BEWEEGT DE STUURLOZE ASAR 210 ZICH EEN MILJOEN KILOMETER VERDER DOOR DE ONEINDIGE RUIMTE. DE GEHEIMZINNIGE LICHTENDE VIERKANTEN HEBBEN HET RUIMTESCHIP NU GEHEEL INGESLOTEN...

EN IN HET TOESTEL...

Dagboek
van de geschiedenis

Een vraagbaak voor iedereen die graag wil weten wat er op zijn verjaardag is gebeurd...

20 JANUARI 1961 WERD JOHN FITZGERALD KENNEDY BEËDIGD ALS PRESIDENT VAN DE VERENIGDE STATEN. IN ZIJN EERSTE GROTE REDEVOERING VERKLAARDE KENNEDY DAT AMERIKA EEN NIEUWE KOERS MOEST GAAN VAREN NA DE STILLE REGERINGSPERIODE VAN PRESIDENT EISENHOWER. KENNEDY VERGROOTTE DE HULP AAN DE ONDERONTWIKKELDE GEBIEDEN, TRAD SAMEN MET ZIJN BROER ROBERT (MINISTER VAN JUSTITIE) KRACHTIG OP TEGEN HET GANGSTERDOM IN AMERIKA, REORGANISEERDE DE STRIJDKRACHTEN, VERSNELDE EN BEVORDERDE HET RUIMTEVAARTPROGRAMMA EN STOND OP DE BRES VOOR DE GEKLEURDE BEVOLKING. OP 22 NOVEMBER VAN HET VORIG JAAR WERD KENNEDY IN DALLAS, TEXAS, DOOR EEN SLUIPSCHUTTER NEERGESCHOTEN. HIJ WERD OP 25 NOVEMBER BEGRAVEN. TRAGISCHE BIJZONDERHEID WAS DAT OP DIE DAG ZIJN ZOONTJE JOHN JUIST DRIE JAAR WERD. ZIJN DOCHTERTJE CAROLINE WERD OP 27 NOVEMBER ZES JAAR. KENNEDY WERD OPGEVOLGD DOOR PRESIDENT LYNDON B. JOHNSON.

21 JANUARI 1961 WERD HET PORTUGESE PASSAGIERSSCHIP **SANTA MARIA** MET ZESHONDERD PASSAGIERS AAN BOORD DOOR ZEVENTIG OPSTANDELINGEN ONDER LEIDING VAN ENRIQUE GALVAO IN VOLLE ZEE GEKAAPT. DAGENLANG WERD DOOR OORLOGSSCHEPEN JACHT GEMAAKT OP DE **SANTA MARIA**, MAAR ZONDER RESULTAAT. OP 2 FEBRUARI LIEP HET SCHIP DE HAVEN VAN RECIFE IN BRAZILIË BINNEN, WAAR GALVAO EN ZIJN MANNEN POLITIEK ASIEL KREGEN. HET SCHIP WERD TERUGGEGEVEN AAN PORTUGAL. DE BEDOELING VAN GALVAO MET DEZE ACTIE WAS DE AANDACHT VAN DE WERELD TE VESTIGEN OP DE DICTATUUR IN PORTUGAL.

21 JANUARI 1924 STIERF DE RUSSISCHE LEIDER LENIN. HIJ HAD ZICH TEN DOEL GESTELD DE MACHT VAN DE TSAREN TE BREKEN, DIE TOTAAL GEEN BELANGSTELLING HADDEN VOOR DE NODEN VAN DE BEVOLKING. HIJ WIST IN 1917 DE MACHT TE GRIJPEN EN WERD DE LEIDER VAN DE RUSSISCHE REVOLUTIE. ACHTERAF BEZIEN IS RUSLAND WEINIG OPGESCHOTEN, OMDAT HET NU, NA DE DICTATUUR VAN DE TSAREN, DE DICTATUUR VAN HET COMMUNISME MOET VERDRAGEN.

17 JANUARI 1583 WERD DE STAD ANTWERPEN GETEISTERD DOOR DE FRANSE FURIE, DIE HET GEVOLG WAS VAN EEN POGING VAN DE HERTOG VAN ANJOU OM DE STAD IN HANDEN TE KRIJGEN. RUIM DERTIENDUIZEND MAN FRANSE TROEPEN TROKKEN PLUNDEREND DE STAD BINNEN, MAAR ZE WERDEN MET GROTE VERLIEZEN DOOR DE BURGERIJ VERDREVEN.

21 JANUARI 1793 WERD DE FRANSE KONING LODEWIJK XVI ONTHOOFD. HIJ WAS ALS STAATSMAN EEN GROTE MISLUKKING, HAD ALLEEN MAAR AANDACHT VOOR JACHTPARTIJEN EN KASTELEN EN TOTAAL GEEN BELANGSTELLING VOOR DE BITTERE ARMOEDE VAN HET FRANSE VOLK. IN REGERINGSZAKEN LIET HIJ ZICH VAAK DE WET VOORSCHRIJVEN DOOR ZIJN VROUW MARIE ANTOINETTE, DIE BIJ HET VOLK GEHAAT WAS OM HAAR VERKWISTENDE LEVENSWIJZE. OOK HAAR LEVEN EINDIGDE ONDER DE GUILLOTINE (16 OKTOBER 1793).

17 JANUARI 1874 STIERF DE SIAMESE TWEELING CHANG (= RECHTS) EN ENG (= LINKS). DEZE TWEE BROERS, OP 1 MEI 1811 IN MEKLONG, SIAM, GEBOREN, WAREN MET DE ZIJDE AAN ELKAAR VASTGEGROEID EN TROKKEN ALS BEZIENSWAARDIGHEID DE WERELD ROND, WAARBIJ ZE ZICH TEGEN BETALING LIETEN BEKIJKEN. IN JUNI 1836 BEZOCHTEN ZE AMSTERDAM. IN 1843 TRADEN ZE IN HET HUWELIJK MET TWEE AMERIKAANSE ZUSJES. GELEERDEN HEBBEN VERSCHEIDENE POGINGEN ONDERNOMEN DE TWEE MANNEN VAN ELKAAR TE SCHEIDEN, MAAR ZONDER RESULTAAT. CHANG STIERF AAN EEN LONGONTSTEKING EN ENG STIERF VLAK NA HEM.

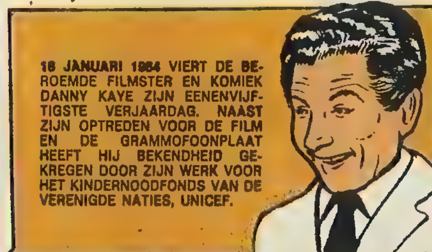
22 JANUARI 1905 WERDEN VOOR HET WINTERPALEIS VAN DE RUSSISCHE TSAAR IN SINT-PETERSBURG DUIZENDEN VREEDZAME DEMONSTRANTEN DOOR DE LIJFWACHT BESCHOTEN. DE BETOGERS WILDEN EEN VERZOEKSCHRIFT AANBIEDEN AAN DE TSAAR. DEZE GEBEURTENIS, BEKEND GEWORDEN ONDER DE NAAM „BLOEDIGE ZONDAG", WAS DE AANLEIDING TOT DE RUSSISCHE REVOLUTIE.

23 JANUARI 1931 OVERLEED IN DEN HAAG AAN EEN LONGONTSTEKING DE BEROEMDE RUSSISCHE BALLERINA ANNA PAVLOVA.

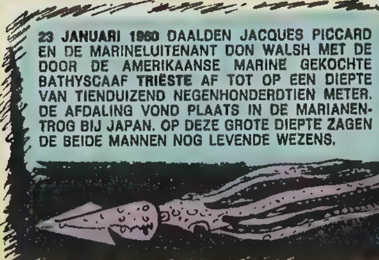
18 JANUARI 1963 WON REINIER PAPING DE ZWAARSTE ELFSTEDENTOCHT DIE OOIT GEHOUDEN IS. VAN DE VIJFHONDERDZEVENENZEVENTIG WEDSTRIJDRIJDERS KWAMEN ER ZEVENENVIJFTIG DOOR DE FINISH EN VAN DE TIENDUIZEND TOERRIJDERS TWEEËNZEVENTIG.

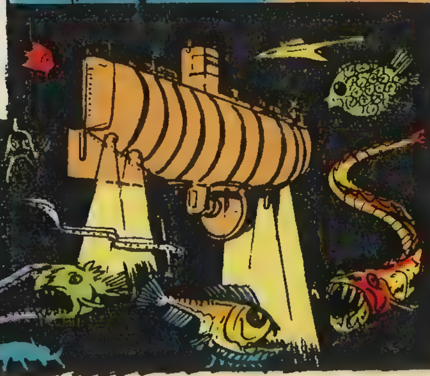

18 JANUARI 1964 VIERT DE BEROEMDE FILMSTER EN KOMIEK DANNY KAYE ZIJN EENENVIJFTIGSTE VERJAARDAG. NAAST ZIJN OPTREDEN VOOR DE FILM EN DE GRAMMOFOONPLAAT HEEFT HIJ BEKENDHEID GEKREGEN DOOR ZIJN WERK VOOR HET KINDERNOODFONDS VAN DE VERENIGDE NATIES, UNICEF.

19 JANUARI 1964 VIERT PRINSES MARGRIET HAAR EENENTWINTIGSTE VERJAARDAG. ZE WERD IN DE OORLOG HET PETEKIND VAN DE NEDERLANDSE KOOPVAARDIJ.

23 JANUARI 1960 DAALDEN JACQUES PICCARD EN DE MARINELUITENANT DON WALSH MET DE DOOR DE AMERIKAANSE MARINE GEKOCHTE BATHYSCAAF **TRIESTE** AF TOT OP EEN DIEPTE VAN TIENDUIZEND NEGENHONDERDTIEN METER. DE AFDALING VOND PLAATS IN DE MARIANENTROG BIJ JAPAN. OP DEZE GROTE DIEPTE ZAGEN DE BEIDE MANNEN NOG LEVENDE WEZENS.

BULTERS.

WIN WAT JE ZO GRAAG HEBBEN WILT!

EEN NIEUWE, LEUKE ZAANHAGEL

QUIZ

Bob Wallagh - „oom Bob" voor duizenden jongens en meisjes - komt voor jullie met een nieuwe vragenquiz van Cacao de Zaan.

De Zaanhagel Hersengymnastiek van Cacaofabriek DE ZAAN

Let eens op: hieronder staan zes leuke vragen die elk meisje en elke jongen gezellig aan het puzzelen zullen zetten. Het gaat er nu in de eerste plaats om die vragen goed te beantwoorden om mee te dingen naar een van de vele fijne prijzen. Kopen wat je zo graag hebben wilt!

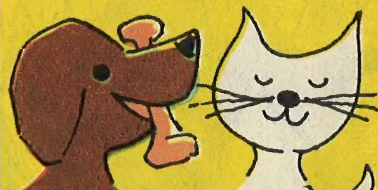
HIER KOMEN DE VRAGEN:

1 *Een snelle sport: ijshockey! Hoe heet het voorwerp dat hier de bal vervangt.*

3 *Brr! Een sneeuwhut van een Eskimo! Hoe heet zo'n woning?*

5 *Waarin verschilt de kaakbeweging (bij het eten) van een kat bij die van een hond?*

2 *Wat is dit voor een vlag?*

4 *Hoeveel maal gaat de omtrek van je pink in die van je pols?*

6 *Kijk, dit is een moskee. Maar hoe heet nu die toren van de moskee?*

WAT JE MOET DOEN

Heb je de, naar je mening, juiste antwoorden gevonden, stuur die dan vóór 1 februari a.s. in op een briefkaart naar:

Bureau Schippers, Postbus 841, Amsterdam.

Knip dan de bovenzijde van het pakje Zaanhagel af en plak dat op de briefkaart.

1e prijs kopen wat je wilt tot max. f 100.-

2e prijs kopen wat je wilt tot max. f 75.-

3e - 7e prijs kopen wat je wilt tot max. f 50.-

8e - 12e prijs kopen wat je wilt tot max. f 25.-

13e - 22e prijs kopen wat je wilt tot max. f 10.-

20 troostprijzen kopen wat je wilt tot max. f 5.-

Bob Wallagh beoordeelt alle inzendingen. Iedereen die meedoet krijgt van Cacao de Zaan in elk geval bericht over de uitslag. We hopen, dat dan ook jouw naam bij de gelukkige winnaars staat . . . !

En nu: aan het werk en... veel succes!!

De man van staal

TED, KEN EN ARCHIE, DIE HUN VRIEND BILL DRAYTON WILDEN BEVRIJDEN UIT HANDEN VAN DE SCHORPIOEN, WAREN IN DIENS PALEIS, DAT DOOR DE MANNEN VAN DE SJEIK WAS OMSINGELD.

EEN BRULLEND GELUID WEERKLONK...
VLUG! ALS ZE ONS ZIEN, GAAN ZE SCHIETEN!

OPEENS WEERKLONK EEN KREET.
NIET SCHIETEN! ZE HEBBEN DE SCHORPIOEN BIJ ZICH!
ZE DURVEN NIET TE SCHIETEN NU HUN LEIDER BIJ ONS IS!

INTUSSEN BESTUURDE TED DE ROBOT.
VOORUIT, ARCHIE, TREK VLUG DIE PALMBOOM UIT DE GROND!

EN TOEN . . .
GOED ZO, ARCHIE! VOLLE KRACHT VOORUIT!

MET EEN GEWELDIGE SPRONG ONTSNAPTE ARCHIE.
GOED ZO, DAT DOET NIEMAND JE NA.
DE IJZEREN REUS GAAT VLIEGEN!

TOEN KREEG TED EEN IDEE.
WE ZULLEN DE SCHORPIOEN NAAR DE EMIR BRENGEN, DE MAN, DIE HIJ WILDE ONTVOEREN!

SAMEN MET ARCHIE GINGEN DE VRIENDEN OP WEG.
DAT IS HET PALEIS VAN DE EMIR!
GELUKKIG, WE ZIJN ER!

ZE LIETEN ZICH BIJ DE EMIR AANDIENEN EN VERTELDEN HEM WAT ER WAS GEBEURD.
HEB DANK, VRIENDEN, DAT U DEZE OPROERKRAAIER HEBT WETEN TE OVERMEESTEREN!

DE EMIR BOOD HUN EEN FEESTMAAL AAN.
HOE KAN IK U HET BESTE BELONEN, VRIENDEN?
WE HEBBEN BIJ DEZE ACTIE ONZE JEEP EN VERDERE UITRUSTING VERLOREN!
IK ZAL HET U TERUGGEVEN!

DANK U WEL! MANNEN, OP ONS VOLGENDE AVONTUUR!
Einde

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 25 cent. Losse nummers: 35 cent.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.